

Open dicht

Welkom, welkom,
de deur is open.
Hierbinnen vindt
ge dicht na dicht.
Gezet als aanzet
tot vrijuit denken.
Geen zin is hier
aan 't woord verplicht.

Want ieders zin
kiest eigen woorden,
volgt een unieke
gedachtestroom.
Ruimte zit dus
in elke ruimte.
Dat maakt het hierbinnen
buitengewoon.

Wees vrij om in elk
verblijf te verblijven.
En vertrek gerust
uit ieder vertrek.
Sluit niets af
zet geen punten
Wees open, maak los,
ontgrendel, ontdek.

Herman Delwig

Hallo lezer.

Dankjewel voor het openen van deze dichtbundel. Voordat je de dichtten leest, vertel ik je eerst waarom deze bundel is geschreven.

De gedachte kwam in mij op dat het delen van gedichten anderen kan aanzetten tot dichten. Niet zozeer het schrijven van gedichten, maar mensen dichters bij elkaar brengen. In die zin schuilt er in ieder mens een dichter. Verschillende menselijke onderwerpen komen in deze bundel aan bod voor een open gesprek met je partner, familie, vrienden, collega's, burens en zeker ook met jezelf. Lees een gedicht, start een gesprek en wees vooral open. Ik heb ervaren dat openheid en kwetsbaarheid mensen met elkaar verbindt en dat imponerend gedrag en betweterigheid, mensen veelal uit elkaar drijft en van elkaar vervreemd.

Ik geef graag gebundeld mijn gedichten weg. Doe er mee wat je maar wilt. Geef ze door aan anderen en vertel waarom een bepaald gedicht jou aanspreekt. Ieder gedicht is rechtevrij. Laat ze maar vliegen waarheen ze willen, want ik heb als dichter geen recht op taal of woorden. Ieder woord dat ik gebruik, heb ik van anderen geleerd. Ik heb ze enkel in een bepaalde volgorde geplaatst. Daarmee zijn deze woorden en zinnen niet van mij. Ook de gedachten die de gedichten hebben gevormd, komen voort uit het leven als mens tussen mensen, als vrijdenkend wezen in een verbazingwekkend wonderlijke natuur.

Eind 2022 werd ik dorpsdichter in Westervoort, de kleinste gemeente van ons land. Dit leidde tot nieuwe, warme en inspirerende contacten. In deze bundel zijn meerdere gedichten geplaatst die in de dorpskrant zijn opgenomen. Vertaal deze naar je eigen leefomgeving. In de bundel staan ook liedjes, die geschreven zijn in de jaren '70 en '80. Deze blijken in de tijd van nu nog evenveel zeggingskracht te hebben. Ieder gedicht heeft een korte intro en wordt afgesloten met één of enkele vragen. Dit laatste maakt ieder gedicht tot een open dicht, een aanzet tot een gesprek van mens tot mens.

Leestip:

Laat ieder dicht een weekje weken.

Wie weet wekt het het vaste vrij?

Dan kan wat los komt dagen dagen,

vooral als je niet vindt wat je al vond

en het niet zegt wat je al zei.

Herman

Verblijfwijzer

Bij een apparaat hoort een gebruikshandleiding, bij een medicijn een bijsluiters en bij deze bundel een verblijfwijzer.

Laatst in een musée, kort na de entree,
zag ik een wegwijzer. Mijn haar werd nog grijs.
Ik dacht jeminee!
Ik ben nauwelijks binnen, wil mijn rondgang beginnen
en zij wijzen mij weg. Dat is waanzinnig zeg.
Ik moest mijn gram overwinnen!

Mijn zinnen verzet, terug naar 't loket.
Hier 't entreebewijs! Ik stel het op prijs,
de poen terug in mijn pet.
De liefvallige dame moest mijn lezen beamen,
maar zei: jouw gemoed begrijpt het niet goed.
Ik moest mijzelf schamen.

Daarom schrijft de schrijver hier een verblijver,
met de oprechte raad: lees niet wat er staat,
maar laat de kern je beklijven.
Want van bedoeld naar geschreven, naar gelezen, naar beleven,
ligt in het verstand het misverstand voor de hand
en wordt er zo overdreven.

Dus geniet hier van binnen, dwaal rond in de zinnen
en voeg bij ieder verhaal
eigen taal en moraal.
Dan kan het eindelijk beginnen.

*Waar en wanneer konden anderen jouw woorden
niet met hun denken rijmen?
Waar en wanneer kon jij andermans woorden
niet met jouw denken rijmen?*

Beste wensen?

WEEK 1

Dit gedicht is geschreven voor de gemeente Westervoort als start van het jaar 2024. De inhoud zet de toon voor deze bundel. Want wat wensen wij anderen toe en wat wensen wij voor onszelf? Ik wens niet dat dit de beste dichtbundel is, noch dat het een betere is dan andere. Ik wens hiermee enkel goed te doen!

Beste wensen, ook voor jou.
Handen reiken, handen schudden.
Monden spreken insgelijks,
wens na wens, mee met de kudde.
Beste wensen, zeggen voort,
soms gedachteloos kopiërend.
Of mompelen iets dergelijks,
eindeloos, eindeloos repeterend.

Beste wensen, ja jij ook!
Maar welke wensen zijn de beste?
Welke zijn goed, welke beter,
welke een pretentieloze geste?
En wat wil jij zeggen beste wens?
Wat is je duiding, wat je lading?
Mag ik gewoon tevreden zijn,
of moet het meer zijn dan mijn gading?

Wens mij goed, dat is goed genoeg
en als ik ziek ben, wens mij dan beter.
Want het beste past mij niet zo zeer,
of vind jij mij nu een beterweter?
De mens die slechts het beste behaagt,
geen onse minder meer verdraagt,
om 't minste en geringste klaagt en klaagt,
wordt door zijn beste wens goed opgejaagd.

Dus wens mij slechts goed, dat is goed genoeg
en als ik ziek ben, wens mij dan beter.
Want het beste past mij niet zo zeer
of vind jij mij nu een beterweter?

De bestwenser wenst zich geen rust,
ondervindt om hem heen slechts de moet en de must.
Is voor hij het weet opgebrand, uitgeblust.
Vergeet door de wedijver zijn levenslust.

Ik wens niet het beste uit mijzelf te halen,
niet de beste versie van mijzelf te zijn.
Dus schud ik graag andere mensenhanden
met de wens: ik wens jou wat goed zal zijn.
En wens mij dan goed, dat is echt goed genoeg,
maar als ik ziek ben, wens mij dan beter.
Want het beste past mij niet zo zeer
en voel mij daarin geen beterweter?

*Hoe vaak zeg je wat gebruikelijk is te zeggen,
zonder stil te staan bij de letterlijke boodschap?
Waar in wil je het beste van het beste zijn of hebben
en wat doet dat met je?*

Schrijven

WEEK 2

In literair gezelschap kan ik me soms een vreemde eend in de bijt voelen. Dan komt het in mij op om mijn schrijfstijl aan te passen aan dit gremium. Toch voelt eigenheid hartelijk beter. Poëtische hoogstandjes zul je dus in deze bundel niet aantreffen, jezelf afvragend: wat bedoelt de schrijver? Ik beoog met mijn gedichten lezers in onverbloemde taal uit te dagen, met de vraag: wat betekent dit voor jou?

Oh pennenvruchten der poëten
in onnavolgbare poëzie,
dicht mij niet toe het ongerijmde
noch literair melancholie.
Geen doorwrochte vage verzen,
geen verdichtend schimmenschijn.
Ik wens zelfs met liederlijke liedjes,
als dichter dichterbij te zijn.

*Wat doe je vanuit je hart?
Wat vanuit beredenering?
Offer je wel eens jouw eigenheid op voor het gangbare?*

Thuis

WEEK 3

Mijn ouders hadden het niet breed. Spaarzaam waren zij voor zichzelf en gul voor menig ander. Hun liefdevol en zorgzaam leven is mijn erfenis. Geen notaris kwam hieraan te pas, terwijl het een megafortuin is. De fiscus kan er ook niets mee. Mijn ouders visie en voorbeeld is mijn levensfundament en daarmee de basis van mijn dichten.

Ik weet nog van vroeger, wij speelden het spel.
Ganzenbord, halma, mens erger je wel.
We namen er vriend- en vriendinnetjes mee.
Die dronken met ons limonade of thee.
We voelden ons veilig bij Pa en bij Ma
en nu spelen wijzelf dit spelletje na.

Thuis waar alles meer dan gewoon is,
waar er zomaar zoveel kan.
Thuis waar het verdiende loon is.
Thuis daar nemen we het van.
Thuis dat is de voeten op aarde.
Thuis de wereld andersom.
Die begeerde warme waarde,
binnen een straal van een blokje om.

Je kunt er van zeggen, wat je maar wilt.
Het is waar dat dit binnen met buiten verschilt,
omdat er veel dakloos of vluchteling zijn.
En dan doe ik de deur dicht en sluit mijn gordijn.
Want daar sta ik niet altijd bij stil, oh wel nee.
Maar je hebt wel gelijk en nou zit ik er mee.

We doen maar mee, omdat het gewoon is.
Ik spaar, jij koopt, ik rijd, jij vliegt,
terwijl hier zoveel uit de toon is
en elke glans de schijn bedriegt.
Staan we met mijn voeten op aarde?
De wereld is toch andersom.
Dan die begeerde warme waarde,
binnen een straal van een blokje om.

Maar stel je de wereld eens huiselijk voor.
Met een dak en een tuintje en ga maar zo door.
Met broertjes en zusjes, een kleurrijk geheel.
Met voor niemand te weinig en voor niemand te veel.
Noem mij één reden waarom dit niet kan?
Maar stop niet met wensen, fantaseer er maar van.

De wereld thuis waar het simpel gewoon is,
en niet maar zoveel zomaar zoveel kan.
Waar geld niet ons verdiende loon is,
de aarde ook geen snelkookpan.
Waar mensen staan met voeten op aarde
en luchtkastelen zijn verstomd.
Onze begeerde warme waarde,
buiten de straal van ons blokje om.

*Wat kreeg jij van kinds af aan mee
en hoe gaf je daar in je leven vorm aan?
Wat zijn de zoete herinneringen?
Wat wellicht de wrange bijmaak?*

Zwerver en vuilnisbak

WEEK 4

Niet iedereen is een warm thuis gegeven, maar thuis voelen kan op de meest vreemde plekken en in uiteenlopende omstandigheden. Ieder vindt een eigen weg en ondervindt het leven naar eigen waarneming.

Een zwerver, zo ééntje waar je soep van kookt.
Die geen gas en licht hoeft te betalen.
Waar je vast je neus voor op zult halen.
Die altijd restjes eet en restjes rookt.
Een zwerver, zo één van uren in de wind.
Zoekt in alle plastic vuilniszakken.
Niemand die het voor hem in zal pakken.
Die enkel leeft van wat hij vindt.
Een zwerver, niksnut onder het wolkendak.
Zag achter een struik twee spitse oren,
die aan zo'n bruinig hondje toebehoren.
Hij zei: kijk nou een aan, mijn vuilnisbak!

Een mormel, van het uit-de-auto-ras,
met van die venijnig scherpe tanden.
De zwerver had de afdruk in zijn handen
en warmt het in zijn voddendas.
Een beestje zonder -blik of brokkenvoer.
Zonder ga af en brave pootjes,
op dierendag zonder cadeautjes.
Heel wat anders dan het zusje of de broer.
Dat schepsel, bracht de zwerver van zijn stuk.
Niet aan het lijntje gebonden,
uit het oog verloren en hervonden.
Dikke tranen van zwerversgeluk.

Die zwervers, vuilnisbak en voddendas.
Benieuwd hoe het verder zal lopen?
Happy end, dat mag je toch hopen!
Of wordt het nog een droevig verhaal?

Die zwervers, ik beschrijf het lekker niet.
Ik maak ze niet af in mijn gedachten!
Dat mag nog wel enkele eeuwen wachten,
omdat ik zelf van zwerven geniet.
Die zwervers, laat maar lopen, laat maar gaan!
Laat hen hun plekjes om te slapen.
Laat hen hun restjes oprapen.
Laat hen eenvoudig bestaan.

Laat hen zwerven door jouw dromen en jouw plannen.
Laat hen zwerven als twee sterren,
hemelsbreed boven jouw dak.
Want hun bestaan wordt rijk gedeeld,
in het prachtig sterrenbeeld,
van de zwerver en de vuilnisbak.

*Hoe zou een voorgeprogrammeerd leven voor je zijn?
Kun je jouw leven als zwerftocht bezien,
niet wetende waar en wat het je zal brengen?*

Pelgrim in jou

WEEK 5

*Dit gedicht is geschreven voor het pelgrimsoord Oriëntalis, het park voor bezinning.
Het sluit aan bij de vragen van hiervoor. Wat verwacht ogenscheinlijk de mensenwereld
van jou en wie wil je vanuit je diepste wezen zijn?*

Een pelgrim zoekt in beginsel,
de kern van de werkelijke aard.
De groothebberij,
gaat daaraan voorbij.
Bezit is het leven niet waard.

Een pelgrim zoekt de verdwaling.
Geen weg voor het pad geplaveid.
Wat ligt in het verschiet
leeft nu nog niet.
Het is waar het gaat met de tijd.

Een pelgrim zoekt de vervreemding.
Het doel ligt ver van de weet.
Verwonderd voldaan
door het besef van bestaan,
wordt het leven met danken bekleed.

Een pelgrim zoekt de verlossing.
Vrij van wat de mens zich verplicht.
Geen jacht naar vertier.
Geen aanzien van hier.
Eenvoud is al wat verlicht.

De pelgrim wil in jou ontwaken.
Is veel meer dan je stoffelijke ik.
Zoek in zon, water, wind.
Kom tot bloei waar je vindt
'in oneindigheid één ogenblik'

*Wat doet dit gedicht met jou?
Herken je jezelf er in?*

Mijmering

WEEK 6

Wat het leven ook brengt, hoe het ook loopt, het helpt om de betrekkelijkheid van alles met een knipoog te bezien.

De zon die 's morgens mensen wekt
en 's avonds vast pandoer vertrekt,
geeft ons het beeld, het is maar schijn
alsof er dagen en nachten zijn.

Maar er is geen einde en geen begin,
dus ook geen tijd in deze zin.
Verleden, toekomst, groots begrip,
in eeuwigheid is het nog geen stip.

Ik dacht hier een momentje aan
en heb er van binnen bij stil gestaan.
Keek op de klok, moest er vandoor
en dacht: wat stelt mijn mijmer voor?

*Mijmer je wel eens?
Ervaar je de waarde daarvan?
Vooral als je levensweg anders loopt dan voorbedacht?*

Jij

WEEK 7

In februari 2018 overleed mijn vrouw Irma na een slopend ziekbed. Over onze strijd, liefde en trouw is het boek 'Orkaan in Irma' geschreven. Het gedicht 'Jij' is daarin opgenomen. De royalty's (aandeel van de schrijver) gaan naar het KWF.

Waar jij was ben jij niet meer,
waar jij bent zal alles blijven.
Waar jij ging ga jij niet meer,
maar geen dood kan jou verdrijven.

In de verte zien jouw ogen,
waar je overal bent gegaan.
Waar je fonkelde en straalde,
waar je in ons blijft bestaan.

Waar jij was voel ik jouw warmte,
in de mensen om ons heen.
Ook in ons huis van zoete inval,
waar zoveel mist, door jou alleen.

Met elke stap die ik zal zetten,
loop jij voor of achter mij.
Met ieder woord dat ik zal spreken,
ga je in mijn geest voorbij.

Ik ga verder, waar jij zult blijven.
Waar ik verdrink, verwonder jij.
Waar ik sterf, kom jij tot leven.
In alles blijf jij deel van mij.

*Welke mensen blijven voor altijd bij je?
Welke levenswaarden neem je van hen mee?*

Wat laten we na na

WEEK 8

Het woord 'nalaten' betekent zowel achterlaten als ook achterwege laten. Beiden kunnen een positieve of negatieve uitwerking hebben. Blijheid of boosheid, verenigen of vervreemden. Deze limerick met levensvragen is geschreven voor het luistercafé in Westervoort.

Wij zijn hier op aarde passanten,
in die geest dus verdorie verwanten.
Want in komen en gaan, is de lijn van bestaan,
aan het eind met een rand in de kranten.
Maar wat lieten we na na? Ja, wat lieten we na na?

Blijf je hersens er maar over kraken.
Had jij ooit hier iets slechts goed te maken?
Heb jij ooit zo'n moment, in het leven gekend,
maar bleef jij het verziekend verzaken?
Wat lieten we na na? Ja, wat lieten we na na?

Als jij hier goed en wel bent vertrokken,
past geen poeha, geen pochen, geen jokken.
Na het eind van jouw tijd, ken jijzelf geen verwijt,
zit jouw rest met briljanten of brokken.
Wat lieten we na na? Ja, wat lieten we na na?

Van niksnut tot aan excellentie,
zoeken wij naar de ware essentie.
Van wat is het waard, die voorbijgaande aard?
Is er ergens een vorm van clementie?
Maar wat lieten we na na? Ja, wat lieten we na na?

Dus willen we heel graag geloven
in een eeuwige hemel daarboven.
Dan is het alhier, een tijdelijk vertier,
maar bekijk het eens ondersteboven.
Ja wat lieten we na na? Ja, wat lieten we na na?

Toch is hier de clou van leven
een daadwerkelijk doodsimpel gegeven.
Men oogst wat men zaait en is men afgetaaid,
blijft er één vraag aan 't leventje kleven.
Wat lieten we na na? Ja, wat lieten we na na?

Al gezien, al geproefd, al genoten,
en wat ging er daardoor naar de kloden?
Gaaf het over en uit, hebben wij het verbruid?
Zijn wij mensen de aard idioten?
Ja wat lieten we na na? Ja, wat lieten we na na?

Kan dit lied aan het eind positiever?
Want dat lievere hebben we liever.
Ga dan minder tekeer, maak het minderen meer
en bezing dit refrein intensiever.
Wat laten we na na? Ja, wat laten we na na?

*Wat staat je nog te doen?
Wat kun je beter niet (meer) doen?*

Eendje

WEEK 9

De lelijke eend is een geliefde oldtimer. Sommigen zeggen: op een windstil plekje kun je hem horen roesten. Blik er eens met een andere blik naar. Dein in verbeelding even mee.

Eentje van de velen, aan zijn kar verknocht.
Gijs van 85 had er niet lang naar gezocht.
Doe mij maar maar zo eentje, zei hij 50 jaar gelé.
Hij deed er zijn visites en boodschappen mee.

Eentje van de velen, oeps ... te laat op de rem.
Kreeg een deuxje in zijn deur en zat een petit peu klem.
Hij moest voortaan gaan bussen, dit gevaar op de weg,
met nauwelijks kilometers en één keertje pech.

Eendje van de velen, bij Gijs voor de deur.
Elke week nog wassen voor zijn mooie rooie kleur.
Dan nog even zitten, droog achter 't stuur.
Wiebelen en waggelen. Wel een half uur.

Eentje van de velen, ja u raadt het goed.
Gijs ging zoals iedereen dat in zijn eentje doet,
op naar de hemel in een citroen BX.
Keek lelijk om zich heen en zei: God da's toch een eend van niks!

Eendje van de velen, heet nu occasion
een chiquer woord dan afgedankt. Verpatst, verhoerd, ...pardon!
Ja, Jan Rap gaat er in planken, zijn maat verslijt zijn schoen
en eend laat alles lijdzaam toe, pruttelt hunkerend naar toen.

Bereden door een bukkum en volslagen idioot,
belandt het eendje afgeragd met honderd in een sloot.
Gijs is zich daar doodgeschrokken en schreeuwde: Oh God neen!
Hemeltjelijef mijn eend verzuipt, oh Jee, oh Jee.

De hemel was ontluisterd door dit bovenaards verdriet
en de eend werd opgetakeld, ook als past dat hemels niet.
De roodachtige strepen aan het zwerk zijn mijn bewijs.
Die kunnen er maar van eentje wezen, dat is de eend van Gijs.

*Heb je spullen van bijzonder persoonlijke waarde?
In welke mate ben je er aan gehecht en waarom?*

Spelen

WEEK10

We leven in een tijd dat kennelijk alles effectief, efficiënt, volgens regels en wetten, to the point, prestigieus, ter zake doende, functioneel en bovenal beheersbaar moet zijn. De heilige procedures zijn aangelegd als vangrails voor onze levensreis. Pfff, wat een opgave. Dit heeft zo zijn effecten op het welbevinden van mensen. Hoe heerlijk is het dan om je daar af en toe al hobbyend van af te zonderen.

Ik wil mijn dagen met jou delen,
speurend en sprekend met jou spelen
en mij ontegelijk met jou vervelen.

Door alle zin uit jou te halen,
gevoelens letterlijk doorvertalen,
over je dubben en met je malen.

Je vervormen en je kneden,
van tijden weg, terug naar heden,
mijn durf en daad aan jou besteden.

Zullen wij dan samen spelen
wegen wijzen, wonden helen,
vechten, kietelen en strelen.

Ik weet dat ik met jou verdwaal,
vang en vrij je helemaal,
spelend met de woorden van mijn taal.

*Waar in kun je spelenderwijs verdwalen?
Wanneer neem je daarvoor tijd?*

Tinus

WEEK 11

Niet iedereen is een speels leven gegund. Levenslange trauma's zijn het gevolg van pesterijen. De gepesten laten steeds vaker van zich horen. Hun ervaringen en gevoelens worden openbaar. Wat zijn de verhalen van de pesters?

Zijn achterlijk gedrag en dikke jampotglazen.
We hebben hem gepest, Tinus van der Haar.
Een onbenul een lapzwans van de eerste orde.
Hij hoorde er niet bij, die stomme duikelaar.
Ik weet nog dat hij altijd zo precies was op zijn spullen.
We hebben dus zijn tas dikwijls in de sloot gekwakt.
En als de schoolbel ging was hij als een haas vertrokken.
Maar hij kon ons niet ontlopen, hij werd hoe dan ook gepakt.

Een idioot, een nul, met ouderwetse kleren.
We hebben hem gepest, Tinus van der Haar.
Hij kwam niet goed vooruit, dus wij hem mores leren.
Altijd achteraan, altijd de sigaar.
Ik weet nog goed die dag, met z'n allen naar schoolzwemmen.
Tinus kon niet zwemmen, Tinus aan de kant.
Hij ging er languit in, toen is 'ie haast verzopen.
De leraar kwam op tijd, want Tinus schreeuwde moord en brand.

We zeiden dat hij stonk, we joelden dat hij gek was.
We noemden hem Becieltje, Tinus van der Haar.
We maakten tekeningen van zijn koeienogen
en dat hij flink gejankt heeft, jazeker, reken maar.
Ik weet nog goed die dag, dat wij ons rapport ontvingen
en Tinus uitgelachen werd omdat hij was gezakt.
Wat hadden we een pret, we waren uitgelaten
en op het schoolplein maakten wij van Tinus rauw gehakt.

De volgende dag is Tinus niet verschenen.
We hoorden van de leraar hoe het was gegaan.
Zijn kleren en zijn tas met boeken zijn gevonden,
vlakbij de plaats waar Tinus voor de sneltrein is gaan staan.

*Wat is er te dichten als er niets meer te rijmen is?
Aan weke kant stond jij?*

Silhouet

WEEK 12

De ervaringen in het leven. Als zeldzaam mens met andere gelijken. Het heeft waarde om jezelf af en toe af te zonderen en al wat je ondervindt van een afstandje op je in te laten werken.

De zon gaat langzaam onder,
gedachten komen op.
Argeloos verzonken
van boom naar heuveltop.
Ik zie de tijd verschuiven
de avond is er nog maar net.
De donkere vormen aan de einder – een silhouet.

Wat later op de avond
steeds dichterbij komt de maan.
Ik zie daar mijn bekenden
in grote lijnen staan.
Ik heb zelf hun contouren
aan de horizon gezet.
Ik ken hen van de buitenkant – hun silhouet.

Wat vreemd toch zo'n gedachte
op dit late uur.
Toch is het fascinerend
hoe verder of ik tuur.
Want veel details ontbreken,
de schemering bedekt ze met
een deken en wat overblijft is slechts – een silhouet.

De rode gloed verdwenen
nu is het werkelijk nacht.
Geen spoor van boom en heuvel
hier heb ik op gewacht.
Welterusten mijn bekenden.
Ik ga met dit idee naar bed:
als alles aan het daglicht komt, verdwijnt – ons silhouet.

*Welke mensen zijn een open boek voor je?
Voor welke mensen ben jij oprecht een open boek?*

Er zijn mensen

WEEK 13

Het boek 'de meeste mensen deugen' van Rutger Bregman is verhelderend geschreven en rustgevend te lezen. Gelukkig overheerst niet het kwaad in de mensheid maar het goede, het medemenselijke. Toch zijn er ook mensen die als gevolg van hun ervaringen hierin niet kunnen berusten. Zo ook zij.

Vroeger als kind keek ze onder haar bed,
achter de kast en de gordijnen,
of daar een boosaard met grimmig gezicht
verschuilt zat, die 's nachts zou verschijnen?
Ze zag altijd koppen in het behang
en hoorde ze sluipen door de gang.
Dan trok zij het dekentje over zich heen
en riep ze haar moeder:
Mamma, zit de voordeur op slot?
Mamma mag het licht even aan?
Mamma ik kan haast niet slapen?
Mamma kijk eens goed bij het raam?
Dan was er een angst in haar ogen te lezen,
want ze dacht, er zijn mensen ... om bang voor te wezen.

Net nog geen twintig een meid uit één stuk,
de mannen beduusd van haar hebben en houden.
Altijd spontaan met een lach op haar snoet,
geliefd bij de jongen, geliefd bij de ouden.
Tot een vent zichzelf de baas niet kon zijn.
Misbruikte zijn kracht, dat van haar bleek te klein.
Toen haar lijf was verscheurd, haar leven gekraakt,
zocht ze haar moeder:
Mamma, zit de voordeur op slot?
Mamma mag het licht even aan?
Mamma ik kan nooit meer slapen?
Mamma kijk eens goed bij het raam?
Toen bleef er een angst in haar ogen te lezen,
nu ze wist, er zijn mensen ... om bang voor te wezen.

Ze zouden die kerel met zijn mildere straf,
moeilijke jeugd en nog meer van die grappen,
op moeten wachten in een donkere steeg
en hem flink tegen zijn 'weetjewel' trappen.
Haar baby'tje huult, haar baby'tje lacht.
En wordt het door haar naar bed toe gebracht,
dan trekt ze het dekentje over haar heen,
net als bij moeder.
En dan doet ze de voordeur op slot!
Dan laat ze het licht langer aan!
Dan kan ze nog nauwelijks slapen
en kijkt nog eens goed bij het raam!
Dan blijft er die angst in haar ogen te lezen,
want ze weet, er zijn mensen ... om bang voor te wezen.

Heb je hoofdzakelijk vertrouwen in de mensheid?
Of overheerst wantrouwen?

Levensreis

WEEK 14

Ik schreef dit gedicht voor iemand die al vele jaren worstelt met het leven in deze complexe wereld. Zij vindt het vertrouwen, verliest het weer, klampt zich vast en laat weer los. Zij lacht zich vrolijk, voelt zich rot en zoekt. Ik gaf haar een boek vol levenswijsheden en schreef deze boekenlegger.

Dwars er door heen, via lange omwegen.
Hoe je ook reist, snel weg, langzaamaan.
Bij pauzes op pad, door lastige bochten,
jij komt jezelf tegen en altijd ergens vandaan.

Uit het moment van hiervoor, van die plek, die gedachte,
je ging er doorheen, hoe het ook is gegaan.
Want met iedere ervaring en elke beslissing,
ben je steeds onderweg en kom je overal aan.

Langs steile ravijnen, door wilde rivieren,
over ijzige vlaktes, je gaat of blijft staan.
Met de bus of de trein, rijdend, vliegend, of lopend,
je ervaart wat het doet en komt overal aan.

Altijd onderweg, slapend, rustend of werkend.
Met jouw drive of jouw remming, is jouw pad je bestemming.
Want op jouw weg in bestaan
kom je hoe dan ook aan.

*Hoe bevrijdend kan een doelloos leven zijn?
Hoe beklemmend de schijnbare noodzaak tot zingeving?*

IJsselstraat

WEEK15

Mijn opa had niets te makken, maar maakte me door zijn puurheid rijk. Hij was een soort malle Pietje. Ik was met hem verbonden en hij met mij. Zijn moment van sterven heb ik, ver van hem vandaan, liefelijk ervaren. Dit is mijn ode aan hem.

Mijn opa had een schuurtje in de IJsselstraat.

Barstensvol met rommel.

En als ik dan iets vroeg waarvan hij wist dat hij het had,
liep hij naar zijn schuurtje en warempel vond hij dat.

Want als het aan mij opa lag, bewaarde hij een hele vracht,
van kromme spijkers tot stukjes hout.

Want voor opa was er niets te oud.

Waar anderen niets om gaven, was voor hem waardevol.

Soms gaf hij ons een duppie

en wederom, lachten we om die ene lange mop.

We konden hem wel dromen, maar toch kon daar niets tegenop.

En als het aan mijn opa lag, waren we daar elke dag.

Met zijn ziel en zijn vertrouwd,

zo men dat zegt een hart van goud.

Mijn opa is gestorven, maar nog lang niet dood.

Hij blijft in mijn gedachten,

met grijze pet, zijn sigaret en altijd recht door zee.

Met snor en zonder tanden, zo leeft hij altijd met mij mee.

Oh ik weet dat hij er niet meer is en dat ik hem wezenlijk mis.

Met altijd wel zijn wijze raad

en zijn schuurtje in de IJsselstraat.

*Voor wie zou je een ode willen schrijven?
Kun je zijn of haar betekenis optekenen?*

Kouwe kak

WEEK 16

Mijn grootvader was puur. Zo heerlijk gewoon. Als ik mensen tegenkom die het tegenovergestelde van hem zijn, dan komen zijn grappigste woorden en zinnen in mij op.

Pas gepromoveerd tot hoofd van het bureau,
kreeg zijn stem ineens een andere klank.
*In het kader van dit feit, ben ik enerzijds bereid,
maar gaat er anderzijds iets aan uw stelling mank.
Incidenteel, integendeel, principieel en structureel.
laten wij hiervoor een taskforce installeren.
In het licht van deze zaak, concipieer ik mij de taak
dit te etaleren en te profileren.*

In die woordenrijstebrij, wist hijzelf niet wat hij zei,
maar wat klonken deze zinnen toch gewichtig.
Wat een grote flauwekul, zijn geklets was slap ge ...zwets
en dan zeg ik het nog akelig voorzichtig.

Kapsoneskomedianten hebben een kronkel in hun kop.
Getverderrie wat een air van die pedanten.
Ze zijn niet te luchten, het meurt en het ruft,
want kouwe kak riekt overal van alle kanten.

Met haar borst vooruit, de vrouw van deze baas.
Deftig. Wat een poeha van die snob.
*Smaakt die heerlijke melange, nog een glaasje jus d'orange
en dan schep ik nog een keertje voor je op.*
Zestig robes in haar kast, niets dat naast haar schoenen past,
dus een nieuwe voor die reis naar de Bahama's.
Negenhonderd, 't valt wel mee, voor zo'n fraaie negligé.
Jeetje Mina, wat een naam voor die pyjama's.
Wat gewoon is, is gênant, past gewoon niet bij haar stand.
Converseren doet ze evenzo gewichtig.
Wat een branie en bravoure. Wat een slap ge...affecteer
en dan zeg ik het nog akelig voorzichtig.

Kapsoneskomedianten hebben een kronkel in hun kop.
Getverderrie wat een air van die pedanten.
Ze zijn niet te luchten, het meurt en het ruft,
want kouwe kak riekt overal van alle kanten.

Wat een schertsvertoon, al dat hoog gedraaf.
Menigeen lijkt over het paard getild.
Met een blik van hoor naar mij, je zag wel even wat ik zei.
Zeg nou zelf eens, sla je daar niet van op tilt?
Deze houding, die manier, niets dan buitenkantversier,
want wat zijn zij toch gemaakt in doen en laten.
Al die eigendunk en waan, en dat op een voetstuk staan,
zelfgenoegzaam in hun prijken en hun praten.

Kom zeg jij er nou iets van, geen pardon recht op de man.
Want jij bent zo uitermate evenwichtig.
Jij valt nergens uit de toon, blijft in alles heel ge.....weldig
en dan zeg jij het nog akelig voorzichtig.
Ja, dan zeg ik het nog akelig voorzichtig.

*Hoe echt ben jij?
Is dat echt zo?*

Onderscheiden

WEEK 17

Bij het uitreiken van de koninklijke onderscheidingen mocht ik als dichter van het dorp een woordje toevoegen aan de opspeldende daad.

Mensen zijn elkaars verschillen, de ene is de ander niet.
En al zou de één als 'n ander willen, zij ziet, hij ziet wat jij niet ziet.

Onderscheidend in aard, in aanblik, in welvaart.
Onderscheidend in klank, in verbeeld en versta.
Onderscheidend in voelen, bedenken, bedoelen.
Ja onderscheiden dat huist in ons DNA.
Maar dat onderscheiden lijkt steeds meer op vooraan staan.
Zie mij met mijn ik en dit is helemaal mijn ding.
Het druipt er van af, tot aan het brandmerken
en wie simpelweg gewoon blijft, lijkt meer de uitzondering.

Het zie mij hier wonen, onder een huid met siliconen.
Het egocentrische overwoekerd deze tijd,
met mijn kapper, mijn winkel, mijn leefstijl, mijn huismerk.
En dan log ik getverderrie in op mijn overheid.
Ik baal van dat ikken, dat mijnen, uw jouwen
dat hemelse egotrippen en dat dichter bij jezelf.
Oh hoe kunnen we zo ver van de ander verdwaald zijn?
Dat de mens in verbond steeds meer onderspit delft.

En toch zijn er mensen die zich daarvan onderscheiden.
Van al die potsierlijke uiterlijke innerlijkheid.
Die zichzelf geen ultiem ik-gevoel toebedelen,
maar leven in grootse verbondenheid.
Want het menselijk geluk zit in het zijn voor de ander.
In het samenleven, het samenspel en het samengaan.
In dienstbaarheid en hart hebben voor aller belangen,
middenin, midden tussen, als bovengemiddelde onderdaan.

*Waarin onderscheid je jezelf ten opzichte van trends, hypes of het gangbare?
Waarin verbind je jezelf met je omgeving?*

Stilstaan bij oversteken

WEEK 18

Jaarlijks vindt in Westervoort een herdenking plaats van Quick Anger. Na Marked Garden lukte het de geallieerden om de stad Arnhem ter hoogte van de huidige Pleijroute via Westervoort te bevrijden. De historische kring vroeg voor de jaarlijkse herdenking een gedicht te schrijven en voor te dragen. 'Stilstaan bij oversteken' sprak tot de verbeelding!

Hier op de dijk, de kleine Pleij, het monument van oversteken.
Vanilstaan bij vrijheid in denken en spreken.
Beeld voor hen die voor ons land, zich vchten naar de overkant.

Aan de overkant, de grote Pleij van een afstandje bekeken.
Van haast geen tijd het hoofd te breken:
over hen die voor ons land, zich vchten naar die overkant.

Overal beweert de mens bezit van land en claimt de gronden.
Zwaar bevochten mijn en dijn, vol bloed van doden en gewonden.
Maar de aarde trok geen lijn in het land en schiep dus ook geen overkant.

Pas op, kijk uit, weet wat je zegt, je kunt dit niet zomaar vrijuit dichten.
Er vormt zich vast een dreigend front, waarvoor het vrije woord moet zwichten.
Want mensen gaan in woordgemeen, ver over elkaars grenzen heen.

Hier op de dijk, de kleine Pleij een monument van oversteken.
Ik sta hier een moment bij stil en laat mijn dromen verder spreken.
'Elk stukje aarde, niemands land, geen strijd meer voor een overkant.'

Een anagram van het 'monument' staat 'nu' in het 'moment' geschreven.
Het blik dus terug en roept ons op in vrede met elkaar te leven.

*Bezitten mensen de aarde of bezit de aarde mensen?
Toont de mens in haar doen en laten
dankbaarheid aan de aard van zijn bestaan?*

Niet meer uniform

WEEK 19

Begin mei herdenkt men in ons land de 2^e wereldoorlog en de bevrijding. Dan wordt stilgestaan bij slachtoffers en helden van weleer. Ik hoorde als kort naoorlogs kind de verhalen en groeide op in een vrij land, niet echt wetende wat mensen tot oorlog en verzet drijft. De beelden en geluiden vanuit andere delen van de wereld maakten de vrede hier gevoelsmatig uiterst wankel. Beseffende dat goed en kwaad, evenals donker versus licht en warmte versus kou onderdeel zijn van het leven, ontstond er toch een hartstocht naar een vredige wereld. Is die er ooit geweest, zou die ooit kunnen komen?

Wat een verschil in de mensen.
Verschillen in kleur en verschillen in taal.
In temperament, in doen en in denken.
Allemaal, allemaal.
Maar juist dat geeft de dreiging.
Men voelt zich belaagd, men komt in verzet.
Het moet uniform zijn,
één kleur en één norm zijn.
Zo is het maar net, onze zin is gezet,
ons systeem, ons brevet.

Marcheren op parade,
vastberaden,
op en top beladen
met overmacht!
Gewapend tot de tanden,
de dood in handen,
in rangen en in standen,
geef eer geef acht!
Geef vuur aan onze harten,
geef aan ons metaal!
Verderf aan die ons tarten,
trek ten strijde allemaal!
Kom op voor wat je lief is,
het recht aan onze kant!
Vernietig wat een grief is
voor ons volk en vaderland!

Aanschouw de waanzinnige beelden.
Verminking, vermissing, verval en verdriet.
Verwoesting, verwarring, vervloeking, vervreemding,
is al wat je ziet! Is al wat je ziet!
Wat je hoort wat je ziet, is verwijt en verkillung.
Het verleden verdwenen, de toekomst vergaan.
In dorpen en steden, door wat mensen deden,
kwijnt de zin van bestaan,
verdwijnt de zin van bestaan.

Als oorlogen eens zijn verdreven.
Als mensen niet meer uniform hoeven zijn.
Als iedereen echt is,
geen zonderling slecht is,
hoe zou dat dan zijn?
Hoe zou dat dan zijn als je niet hoeft te vechten,
voor dat wat je voelt,
je kleur, je moraal?
Als ieder zijn identiteit mag bewaren?
Allemaal, allemaal.

Schep vrede nu, sluit vrede,
schep vrede voor altijd!
Dit leed moet zijn geleden,
schep vrede wereldwijd.
Laat ons opnieuw beginnen,
de wapens aan de kant.
Elkaar in vrijheid vinden met vrede in de hand.
Elkaar in vrede vinden met vrijheid in de hand.

*Wat betekent vrede voor jou?
Met wie en wat kun je vrede sluiten?*

Ontluiken

WEEK 20

Soms kom je mensen tegen die in hun manier van doen een glimlach op je gezicht toveren. Ontwapenend is daarvoor wel een heel passende benaming. Onderstaand gedicht verhaalt dat.

Voordat ik haar
na zoveel jaar
in haar habitat weer ontmoette,
waren mijn zinnen gezet
op een prachtboekje,
om bewonderend haar te begroeten.
Ik moest dus beslist
naar een bloemist,
om in geur en kleur te verbinden.
De man in de zaak
sprak in 10 woorden raak:
als er één bloem mist, is die alhier te vinden.

Deze kleurrijke man
verblijdde mijn plan,
door zijn bloemrijke taal te gebruiken.
De gedachte kwam op,
als een bloem in de dop:
'het is het waard om in aard te ontluiken'.
Daarom nu in mei,
dit gedichtje van mij:
'Zie bloemen als wonder van leven.
Ze kleuren het land,
rijken mensen de hand,
om groots aan elkaar door te geven.'

*Waar in of waarmee zou je iemand op kunnen fleuren?
Hoe groot is de rijkdom van geven?
Is één van de woorden werkelijk een taalfout?*

Muziek in de tuin

WEEK 21

Zangers, zangeressen, zanggroepen en muzikanten zouden de volgende dag van zich laten horen in verschillende tuinen van ons dorp. Ter voorbereiding op dit luisterrijke evenement trok ik mij even stilletjes terug in mijn eigen tuin en genoot van de stilte.

De tonen van het voorjaar
komen rijkelijk binnen.
Het tjlpenkoor krijgt zinnen,
lied dat in geest doordringt.
Hier luidt de stilte hoorbaar,
het zwijmelt in gedachten,
laat al wat is verzachten,
als de zanglijster dat zingt.

Ik bewonder de violen.
De vingerhoedtrompetten
lijken net klarinetten.
Oog gelooft oren niet!
Want enkele huizen verder,
terreur voor trommelvliezen.
Ik heb niets voor het kiezen
door dreun en doffe beat.

Ik vrolijk mijn gedachten,
laat het maar even gaan.
‘t Komt op je toonaard aan
hoe muziek in tuinen klinkt.
Met zang en instrumenten,
laten stemmingen zich uiten,
gaat niemand zich te buiten,
waar de ziel van binnen zingt.

Heb je oog, oor en begrip voor anderen?

ALS GLAS

WEEK 22

Een opleidingscentrum vroeg mij een gedicht te schrijven, dat in aard de lesstof overstijgt. Deze vraag intrigeerde mij. Ik raakte er steeds meer van bewust dat ons hele leven een leerweg is, waarbij ieder mens een andere lesstof krijgt voorgeschoteld. De opdrachtgever toonde mij een glas. Een tijdje later werd de lijn van mijn gedicht helder.

Doorzie het spel der elementen
in dit glas van kalk en zand.
Ervaar de breekbaarheid van glazen
als water sijpelend door je hand.

Leer uit gevoelens en gedachten
die plots ontwaken middernacht.
Doorzie bezwaren en beloften
en wat jij daaruit van jou verwacht.

Ervaar de onrust door gevaren
en het geluk dat in het brein ontsproot.
Leer de essentie van elk leven
dat nooit bestaan kon zonder dood.

Leer van het lichte naast donkere zwaarte
van je verwonderde en verwarde geest.
Ervaar de warmte en de kilte
doorzie in al wat is en is geweest.

Want doorzien gaat het verstand te boven
het is ten diepste ondergaan.
Voorbij beredeneren en verklaren
ontvouwt het glans van het bestaan.

*Waarin ben je levenswijs geworden?
Waarin eigenwijs gebleven?*

Jackpot

WEEK 23

Het lot uit de loterij! De enkele winnaars komen als lakkertje breed glimlachend, vol dolle verbazing, in beeld. Hoge bedragen komen uit gouden enveloppen. Zou het dan ooit?

Hij kon zijn ogen nauwelijks geloven
stootte zijn vrouwlief nog eens aan.
Die tien miljoen, wat een geluk meid.
‘t Komt op onze rekening te staan.
De jackpot is gevallen op het nummer van Jack.
Kijk nou eens, kijk nog eens.
‘t Is te knots en te gek!

Hij kon zich nu dat permitteren,
wat tot voor kort een droom zou zijn.
Prachtig droomhuis, dito auto,
nergens meer een centje pijn.
De jackpot is gevallen, Jack uit zijn dak.
Een weelde van leven, met zoveel gemak!

Jack's allerstoutste dromen
zijn een schijn bij deze daad.
Greep zijn leider, liet hem lijden
smeet die eikel op de straat.
Jack zwom in het geld, verdronk in de poen.
Stikte in rijkdom van die tien miljoen!

De wolven en de gieren kwamen,
vraten en plukten Jackie kaal.
Zijn vrouw was pleite met de kinderen,
kwam op verhaal bij Jan Modaal.
Jackie verloederd, blut in de goot.
Vernederd, verworden, tot op leven na dood!

Jack weet zich gewoon geen raad meer.
Ontluisterd in het aardse slijk.
Als het er nog een keer op aan komt
de jackpot liever kwijt dan rijk.

Hij gaat naar de afgrond.
Kijkt over de rand.
Nog één heel klein stapje,
dan is Jackie van kant.....
.....zwarte rand in de krant.
.....waar zit je verstand?

Zweten, trillen, schokken, zuchten.
Zijn vrouw stoot hem een keertje aan.
Jackie, Jackie, wordt eens wakker.
‘t Is tijd om weer eens op te staan.
Jack komt tot leven, zo wit als een lijk.
Kijkt naar zijn vrouwlief
wat is hij toch rijk!

*Wat is voor jou echte rijkdom?
Wat geeft een blijvend gevoel van groots geluk?*

Het kan geen kwaad

WEEK 24

De anti alcohol organisatie vroeg mij in de jaren '80 om een lied voor hun jaarmanifestatie te schrijven. De eer was groot, maar de eerlijkheid moest dat ook zijn. Een schijnvertoning zou geen blauwe knoop waard zijn. Ik vond uiteindelijk woorden om het probleem te verhelderen. Pianist Bert dronk tijdens de voorstelling koude thee uit een whiskyfles, lazerde naarmate de tekst vorderde met regelmaat van zijn kruk en ik beschonk mijzelf in steeds verder wankelende toestand met kraanwater uit een wijnkelk. Een deel van het publiek begreep de boodschap. De rest joelde, floot ons uit en scandeerde kwaad.

Mijn eerste confrontatie was een glaasje advocaat,
daar heb ik elf jaar op moeten wachten.
Met een flinke klodder slagroom kon zo'n gele bel geen kwaad,
al bleef ik naar haar tweede vulling smachten.
Mijn ouders hielden toen nog wel één oogje in het zeil.
Je krijgt er nu maar eentje, anders ben je straks een dweil.
Het kan geen kwaad, het kan geen kwaad, het zal zo'n vaart niet lopen!
Ik raak niet aan dat spul verslaafd! Ben je nou bezopen!

Vervolgens kwam ik in contact met lekkere likeur.
Je hebt dat grij in allerhande smaken.
Kersen, abrikozen, ik weid uit in geur en kleur
en kreeg in deze branche verstand van zaken.
Mijn ouders hielden toen nog steeds één oogje in het zeil,
want boven drie, vier glazen vonden zij beneden peil.
Het kan geen kwaad, het kan geen kwaad, het zal zo'n vaart niet lopen!
Ik raak niet aan dat spul verslaafd! Ben je nou bezopen!

Ik heb van kameraden vaak een kouwe klets gehad.
Dat werd me soms een beetje opgedrongen.
We zwalkten langs de allerbruinste kroegen van de stad.
Dat was me wel een tijd zeg, tjonge jonge.
Mijn ouders hielden toen niet meer dat oogje in het zeil.
Dus wat geeft het als ik er nog zestien achterover keil.
Het kan geen kwaad, het kan geen kwaad, het zal zo'n vaart niet lopen!
Ik raak niet aan dat spul verslaafd! Ben je nou bezopen!

Nu ik op eigen benen sta, drink ik beslist niet meer,
dan soms een aperitiefje voor het eten.
Op weekenddagen vijf, zes flessen wijn, zo voor de sfeer
en zomers bier om lekker uit te zweten.
Word ik eens kwaad, zodat het schuim mij op de lippen staat,
dan drink iken drink ik.....totdat het overgaat.
Het kan geen kwaad, het kan geen kwaad, het zal zo'n vaart niet lopen!
Ik raak niet aan dat spul verslaafd! Ben je nou bezopen!

Op verjaardagsfeestjes heb ik alle dranken thuis.
Je kunt nooit weten waar ze dan om vragen.
Daarna staan heel wat aangebroken flessen in mijn huis,
die ik in mum van tijd er door zal jagen.
't Is zonde om te laten staan, want dan bederft het straks.
Maar verder, ach ik drink niet veel, ik hou me aan m'n tax.
Het kan geen kwaad, het kan geen kwaad, het zal zo'n vaart niet lopen!
Ik raak niet aan dat spul verslaafd! Ben je nou bezopen!

Ik zeg u drank dat u hebt willen luisteren naar mijn lied.
U mag van mij de tekst wel even lezen.
Er wordt teveel van 'dattum' ... neen die mening deel ik niet.
Je moet in dit soort zaken nuchter wezen.
Want zie de mensen hier vooraan, ze barsten van de lol
ik heb ze aangestoken door mijn walm van alcohol.
Het kan geen kwaad, het kan geen kwaad, het zal zo'n vaart niet lopen!
Ik raak niet aan dat spul verslaafd! Ben je nou bezopen!

Heb ik nu advocaat, likeur en rode wijn gehad.
Sherry, pils en port en de jenever.
Dan ben ik langzaamaan het zingen van dit liedje zat.
Al heb ik nog wel heel wat op mijn lever.
Ik voel me nu wat draaierig, mijn hoofd verrekt van pijn.
Ik moet over mijn nek van ieder woord van dit refrein.
Het kan geen kwaad, het kan geen kwaad, het zal zo'n vaart niet lopen????
Ik raak niet aan dat spul verslaafd???? Ben je nou bezopen!

Je hoeft het met niemand te delen, maar eh vertel eens!
Kun je nuchter doen over zaken die eigenlijk bezopen zijn?

Wikken en wegen

WEEK 25

In de keuzes die wij maken, laten wij ons leiden door verleidingen, instinkt, gevoel of verstand. Het leven zit vol keuzes. Ieder moment is feitelijk een keuze. Soms zijn ze simpel, soms lastig, soms van zeer ingrijpende aard. En soms lijken ze zelfs ondoenlijk.

Ik lag nog zo lekker in bed.
De wekker nog vijf keer verzet.
Sta ik nou op, of blijf ik nou liggen?
Even daarna aan 't ontbijt,
twijfelde ik weer een tijd.
Ik zat met de hamvraag:
hartig of zoetheid?
Op naar mijn werk, wat een klus.
Of ik de fiets of de bus of toch lopus zou?
Ik wist weer niet goed wat ik wou!
Zou ik nou welles? Zou ik nou nietes?
Zou ik nou toch 's, of laat ik het maar?
Wikken en wegen, z'n voor en z'n tegen.
Ben ik nog even een twijfelaar?

Ik zag laatst zo'n knoepert tv
en dacht nog, die prijs valt wel mee.
Dat beeldscherm maal twee
is een knots in de kamer.
En ja, met de huidige kijk,
is de scherpste echt geen vergelijk.
Ik keek nog eens goed
en werd eigenwijs rekenrijk.
De verkoper sprak zeer beslist,
of was het een list wat er mist in verbeeltenis.
Maar er is met de oude niks mis?
Zou ik nou welles? Zou ik nou nietes?
Zou ik nou toch 's, of laat ik het maar?
Wikken en wegen, z'n voor en z'n tegen.
Ben ik nog even een twijfelaar?

Ik ontmoette een meid uit één stuk.
Ik dacht nog: wordt dit mijn geluk?
Zal ik haar vragen het met mij te wagen?
Maar ja, hoe kleed ik dit in,
ben ik een vent naar haar zin?
Een vuurtje, het weertje, ik twijfel hoe ik begin!
Zal ik er pal naast gaan staan,
of loop er pardoes tegenaan?
Wordt het dan dik aan?
Of zou zij mijn hersens in slaan?
Zou ik nou welles? Zou ik nou nietes?
Zou ik nou toch 's, of laat ik het maar?
Wikken en wegen, z'n voor en z'n tegen.
Ben ik nog even een twijfelaar?

Altijd die eeuwige vraag:
wordt het de vijl of de zaag?
Ik zal toch de knoop er mee door moeten hakken!
Lastig maar evenzo goed,
een geluk dat je zelf kiezen moet,
op welke manier je het één of het ander doet.
Zo is het! Ik weet het! Beslist!
Of heb ik me toch nog vergist?
Nog eens denken hoor!
Ik krab me weer achter mijn oor!
Zou ik nou welles? Zou ik nou nietes?
Zou ik nou toch 's, of laat ik het maar?
Wikken en wegen, z'n voor en z'n tegen.
Ben ik nog even een twijfelaar?

*Is twijfelen voor jou een groot goed?
Is het een ultieme vorm van vrijheid?*

Buren

WEEK 26

Er is veel te dichten tussen mensen. Niet alleen ver van ons bed, maar ook dichtbij ons. Zelfs dicht in ons, waar het dichten moet beginnen. Tijdens een dichtersgala werd het misstijl in de zaal, omdat het voelbaar, zichtbaar en hoorbaar schrijnend actueel is.

We zijn al jaren geen beste burenen.
Eerst liepen wij de deuren haast plat.
Maar ach, aan die vriendschap kwam een einde.
Die jofele tijd hebben wij wel gehad.

Want zie hoe hij zijn kinderen opvoedt,
dat vind ik voor ons een gevaar.
Wie bij hem vertoeft wordt beïnvloed.
Dit vind ik er van – blijf weg bij die man –
hij is een tiran en barbaar.

Wie er voor het eerst is begonnen,
weten wij echt niet meer zo precies.
We bouwden een schutting, beschermden ons erf.
We waren alert en bevreesd voor verlies.

Het bleef in 't begin nog bij schelden,
maar later werd het handgemeen.
We bleven de daden vergelden.
Van wel heb ik ooit – bang ben ik nooit –
ik heb zelfs gegooid met een steen.

De feiten werden klaar en duidelijk.
Ik kocht een pistool en hij een granaat.
Toen kwamen er bommen en zelfs een raket,
die werd naast de vijver in het bloemperk gezet.

De kinderen lieten zich horen, dus diplomatie aangewend.
We spraken met hoffelijke woorden.
Van hoor wat ik bied – eerst staan we quitte –
toch vertrouw ik je niet – voor geen cent.

Vergeefs is elke nieuwe poging.
Hoe de ander 't woord vrede ook spelt.
Het gaat niet van harte, wij leren het nooit,
want de kern van ons wapen wordt niet weggegooid.

Kunnen mensen de kunst van de-escaleren leren etaleren?

Vlieg

WEEK 27

Ga hier maar eens even voor zitten.

Ergens in lang vervlogen tijden,
werd ik middernacht bruut gewekt.
Waardoor deze nachtbraak wist ik nog niet,
totdat ik een vlieg tegen het plafond had ontdekt.
Een grote zwarte en ook nog een brommer.
Beslist niet één van alle dag.
En eenmaal goed uit de droom geholpen,
begon een langdurige heksenjacht.

Ik haalde de krant en begon maar met meppen.
Maar u raadt het, het was tot vervelens toe mis.
Tot ik dacht, toen hij nergens meer was te bekennen:
'Ik geloof dat die vogel gevlogen is!'
Maar ach en wee, ik zou mij vergissen.
Ik lag nog maar koud weer te dutten of....
gekriebel, gebrom, ik verloor mijn beheersing,
greep naar de grond en gooide mijn slof.

BAM!!

De lamp was aan stukken, iedereen wakker,
ik buiten zinnen, zo moe als een hond.
Ik probeerde wel weer tot bedaren te komen,
maar zzzzzzzz maakte het werkelijk te bont.
Ik heb de hele nacht door onrustig gelegen.
Heb zelfs van slaapvertrek drie keer geruild,
maar dat kreng bleef met brommen en kriebelen volgen.
Zelfs toen ik me in de kast had verschuild.

De volgende dag was het krek weer hetzelfde
en de hele week door, zowaar ik hier sta.
Ik kocht spuitbussen, kaarsen en van die plakslingers
en ik stond er maar bij en keek er maar naar.
Mijn tijd werd vergooid met vliegen te vangen
en vlieg had van het plagen nog steeds niet genoeg.
Hij zat op mijn armen, mijn benen, mijn hoofd
en hij leek zelfs te lachen toen ik mezelf sloeg.

Hoe langer hoe meer ging ik dat beest observeren.
Het kon vliegen, het kon lopen: steil en op zijn kop.
Het is verbluffend zo'n beestje met die miniorganen!
Hij zit op mijn knie, dus ram ik er op.
En jaKLATS..... ik had hem zo goed als verbrijzeld!!!!
Althans daar was ik van overtuigd!
Dit kon dat mormel vast niet verdragen!
Zzzzzzz ik had weer te vroeg gejuicht.

Ik was niet mijzelf meer. OPVLIEGERIG dat is het.
Ik zoemde en bromde, ik greep naar mijn kop.
Dat kreng, dat scharminkel, bracht mij tot razen.
Ik tierde en raasde: ACH VLIEG TOCH VLIEG OP!
In 's hemelsnaam vlieg, wat wil je wat mot je.
Hij zit op de plint, vliegensvlug....nu een schop.
Mijn teen in de kreukels, mijn sok naar z'n grootje
en mijn eigen vlieger ging mooi weer niet op.

Is dit verbeelding of is dit een bevlieging?
Ik word niet goed wijs, zo dacht ik althans.
Ten einde raad naar een pvliecholoog
die zien ze ook vliegen, daar heb ik een kans.
Zij liet mij maar praten, keerde mij binnenstebuiten
en ik heb van mijn jeugd af aan alles gespuid.
En de slotsom eenvoudig en wel te voorspellen:
'Herman, je bent overspannen, dus vlieg er eens uit!'

Maar ook die vakantie was minder een pretje
Het kreng bleef mij volgen, dag uit en dag in.
Totaal uitgeput en volledig bezwiken:
'Oké beste vlieg, nou krijg je je zin'
Ik gaf me gewonnen en liet hem maar vliegen.
Ik heb me er rustig bij neergelegd.
Ik las een boek over 'vliegen een kunst'
en heb elke regel maar hardop gezegd.

Maar wat schetst mijn verbazing:
'de vlieg had interesse
en las met mijn mee van blad tot blad.
Maar jammer voor vlieg,
ik kon sneller lezen.
Het boek dat ging dicht....
en de vlieg was klatsplat.

Nog niet boven Jan,
maar wel opgetogen,
verlost en bevrijd liep ik over de straat.
Ik groette de burens
en hoor ze nog zeggen:
'Kijk, die beste kerel
die doet geen vlieg kwaad.'

*Kun jij je soms ook over iets heel kleins groots opwinden?
iets dat zich gewoon oplost als je het met rust laat?*

Weg van hier

WEEK 28

Op vakantie gaan. Op social media lijkt het wel alsof het merendeel van de mensen van vakantie naar vakantie leeft, van verzetje naar uitstapje. Het heeft er ook alle schijn van dat men in die paar weken per jaar pas echt tot leven komt.

Weg van hier, op naar den vreemde.
Weg, ver weg, op reis, op pad.
We laten alles achter
laten de boel, de boel.
Weg sleur, weg druk,
we hebben het gehad.
Want het hoort bij dit leven,
we moeten wel gaan
en de tol van onze welvaart ondergaan,
door er weg, ver weg van weg te gaan.

De weg van hier, door het gros verlaten.
Weg, ver weg, op pad, op reis.
Wie achterblijft
vindt rust, vindt stilte.
Treft ver van ver weg
een paradijs.
Want het hoort bij dit leven,
zij moesten wel gaan
en de tol van onze welvaart ondergaan,
door er weg, ver weg van weg te gaan.

De weg van hier, ik ben er zo weg van.
Ik kan het omarmen, in het hier en het nu.
Gewoon door te blijven
op de plek van mijn wonen.
Te aarden, te leven
hier als individu.
Ik ben er weg van!

*Wat doet dit gedicht met jou?
Of denk je misschien: ga toch weg man!*

Boterham met hagelslag

WEEK 29

En wat als het weer alweer tegen zit?

Iedereen kijkt hooggespannen uit naar warme zomergloed.
Bruingebakken zomertakken, zonnebril onder zonnehoed.
Het winterspul weer op de zolder, parasol op, sproeier aan.
Volle stranden en terrassen, bloot en rood zeer aangenaam.
Puffend, zwetend, als ontketend, zoeken wij dan water op.
Heb toch maar eventjes geduld mens. Het valt zo pro deo op je kop.
Druilweer, druilweer, vreselijk vies en vuil weer.
Om te janken huilweer, onder bomen schuilweer.
Dat gedonder elke keer. Druilweer.

Iedereen is in een pestbui en het klaart voor eerst niet op.
Depressief van weerberichten, zomer in een notendop.
Het komt met bakken uit de hemel, getverderrie kledderzooi.
Goed voor planten, krijg nou gauw wat, overal elders is het mooi.
Lekker soppen in je poncho, naar de bliksem weer een dag.
En dan eet je uitgerekend een boterham met hagelslag.
Druilweer, druilweer, vreselijk vies en vuil weer
om te janken huilweer, onder bomen schuilweer.
Dat gedonder elke keer. Druilweer.

Beter om te emigreren naar Hawaï of Curaçao,
dan in Sappemeer te zitten klappertandend van de kou.
Gieten, plenzen, druppelsporen, weer de ruitenwissers aan.
Daar krijg je toch het heen en weer van, kom we pakken en we gaan.
Hoog en droog daar aangekomen, joh wat is er aan de hand?
Ik heb een stormachtige heimwee, naar mijn natte kikkerland.
Druilweer, druilweer, vreselijk vies en vuil weer
om te janken huilweer, onder bomen schuilweer.
Dat gedonder elke keer, druilweer.

Welke invloed heeft het weer op je humeur?

Spot met de spot

WEEK 30

Ik heb de onhebbelijke gewoonte om me te ergeren aan reclamespots. In mijn beleving wordt in deze schijnwereld de hebzucht en het egoïsme spot na spot aangewakkerd. Daarnaast apen de spotverzinnings elkaars ongebreidelde na in hun overtrokken lokkend woordgebruik, zoals: ga snel naar onze 'website punt en el' voor het product dat helemaal bij jou past. In hun spots spreken zij openlijk de wens uit dat consumenten zich vereenzelvigen met hun merken, producten of diensten. Dit maakt mijn innerlijke jeuk met de spot groter. Maar toch. Het is een onlosmakelijk onderdeel van onze samenleving. In het belang van onze heilige economie, voert de commercie de boventoon. Ik zie het als de religie van de lust. Dus kan ik er maar beter de draak mee steken. Mee spotten dus!

Je bent mij aan het paaïen,
oogstrelend aan het aaïen,
oorstrelend aan het lonken,
met je façades en je fake.
Met je dolgelukkige gezichten,
je mega hemelse berichten.
Soms met akelig hels kabaal,
spot je met mij, take voor take.

Daarin hoor ik jou beweren,
dat ik jou moet adoreren.
Dat ik jouw aanbod niet mag missen.
En je schreeuwt: wees er snel bij!
Maar jij bent mijn ultieme doel niet!
Jij bent ook mijn vertrouwde gevoel niet!
Ik neem dus de tijd om uit te kiezen.
Jouw aandrang past niet zo bij mij.

Ja irritante adverteerder
en zeurende zelffortuinbeweerder,
ik ben voortaan jouw antireclame
en bespot je daarom graag.
Want jij bent mijn specialist niet,
neen ik eigen jouw beslist niet!
Jij mag echt mijn musthave houden
jij weet niet wat mij behaagt!

Jij beweert met al jouw spullen,
mijn behoeften te vervullen
en een rol daarin te hebben,
voor mijn wezenlijk belang.
Nou die rol die kun jij krijgen.
Om over de afdruk maar te zwijgen.
Jij krijgt die rol, en wel toiletrol
van aandrang tot behoeftegang!

Mijn behoefte kleeft aan jou vast,
omdat ik mij dan van jouw druk last.
Hier wens ik volop af te vegen
en mij te ontdoen van enig spoor.
Ja jouw rol spoort in mijn leven
in mijn wens om af te geven.
En wat tijdens jouw blokken niet lukt
spoel ik jou op mijn tijd door.

Ik krijg de schijt van jouw gekwezel
je tergt, je jeukt tot in elke vezel.
Je doet je voor als heilvoorspeller
als de verlosser en zelfs als god.
Je mekkert, zeurt, dramt als een malle
jouw ster is in het riool gevallen.
Geen gouden Loeki, noch loden leeuw
jou treft met elke spot de spot

*Zijn er ergernissen die erger zijn dan deze erger?
Waar erger jij je aan?*

Klantenservice

WEEK 31

Het is al een opgave om een telefoonnummer van menig onderneming of organisatie te vinden. En als je dat nummer eenmaal hebt gevonden, begint de beproeving pas echt.

De wachttijd is wat meer dan u van ons gewend bent
heb nog een ogenblik geduld alstublieft.
De ingesproken stem doet of zij mij kent,
want klanten zijn protocollair geliefd.
Ik wacht ook op die zending
en die cruciale wending.
Die enerverende beleving
en het sorry na vergeving.
Op ik zie u en ik hoor u
er zijn nog acht wachtenden voor u.

Ik worstel met mijn handen door mijn haar.
Ik tik met mijn vingers in vast ritme.
Er zijn nog maar zes wachtenden zowaar
en het continue deuntje dat verhit me.
Ik wacht nog op de daden bij het woord.
Op dat vredige verlossende akkoord.
Op het weer dat weer eens opklaart
en de weerklink van de welvaart.
Op de allerleukste mop
en het ontpoppen van die knop.
Het ervaren van bewonder en bekoor u
er zijn nog maar vier wachtenden voor u.

Ik ervaar opeens in de wacht gewonnen tijd,
wandel door de kamer, geniet de uren.
Oh al duurt dat wachten nog een eeuwigheid,
mijn winst zit in de rust van het verduren.

Lekker wachten op de stilte na de storm.
Lekker wachten op een fraai geschreven vorm.
Op dat welkome onthaal en het laatste fluitsignaal.
Op de dromen on vervuld en mijn engelengeduld.
Op de geest uit de fles die zegt ik stoor u,
want vanaf nu is er geen wachtende meer voor u.

Een jongedame krijg ik lerend aan de lijn,
want het gesprek wordt voor een training opgenomen.
Ik vertel haar wat het wachten waard kan zijn
en vraag of haar het wachten
het schier eindeloze wachten
wachten, wachten, wachten
ook zo rijkelijk is gekomen.

*Hoe geduldig ben jij?
Kun je het weer vinden als je als je het even kwijt bent?*

Ongeschreven

WEEK 32

Soms kan een gevoel moeilijk onder woorden worden gebracht. Woorden zouden zelfs het gevoel beperken. Vooral als de emotionele lading het verstand ver te boven gaat.

Het lied dat nooit geschreven is.
De zinnen niet bedacht.
Omdat mijn woorden dwalend zijn
en wachten op de dag,
dat iemand ze bij name kent,
rangschikt naar feit en doel.
Ze samenvoegt en diepte geeft,
strokend met ik weet - ik voel.

Het lied dat nooit begonnen is
en nooit meer stoppen wil.
Eindeloos, rusteloos, zoekende is,
verlangende naar stil.....nou maar.
Dat in haar toon ooit aarden zal,
mijn harmonie hervindt.
Zelfs in mineur groots blijheid toont.
In geest van dank bemint.

Het lied dat nooit geschreven is
en niet langer op mij wacht.
Mij sprakeloos en soms wankel maakt,
speurend naar 't milde zacht.
Het lied dat nooit begonnen is,
vraagt maar om één akkoord:
'Laat gaan, heb lief, wees trouw, vind troost,
in het nieuwe lied dat gloort.'

*Wat roept dit gedicht bij je op?
Waaraan kun je niet of nauwelijks woorden geven?*

Trouw

WEEK 33

*Het boek 'Orkaan in Irma' heeft als ondertitel: Verloren aan kanker, gewonnen in trouw.
Alhoewel trouw niet in woorden is te vatten, heb ik getracht hier woorden aan te geven.*

Trouw kent geen hebzucht,
is bescheiden.
Is veel meer dan een belofte in tijd.
Trouw is het anker bij tegenslagen.
In wezen de kern van je menselijkheid.
Trouw kwetst geen gevoel,
wil niet geprezen,
is de afspraak met jezelf.
Kent geen afgunst,
geen grens, geen verlangen.
Trouw is de ziel van oneindigheid.

Trouw loopt niet slaafs aan het lijntje.
Is geen offer van je vrije geest.
Is geen daad,
noch een prestatie.
Tornt aan niets wat is geweest.
Trouw is in woorden niet te vatten.
Verzet bergen,
laat liefhebbend vrij.
Kent geen spijt,
laat zich nooit verleiden.
Trouw gaat tot de dood
en zelfs daaraan voorbij.

*Welke woorden geef jij aan trouw?
Welke gedachten komen in je op en wil je met jouw getrouwen delen?*

De lege stoel

WEEK 34

Ik zie haar nog zitten. Een paar jaar na het sterven van haar manlief. Ze uitte haar gevoel en ik mocht me in haar verplaatsten. Ik neem je even mee naar haar.

Die lege stoel, zijn mooiste boeken.
De uren dat je hem verwacht.
Op hoogtijdagen blijf je zoeken.
En dan 's nachts, die eenzaamheid, tergende tijd?
Binnenin ben je gebroken.
Van buiten kranig, flink en stil.
En je weet zelf niet wat je wilt.
Je bent alleen.
Gedachten gaan naar goed en slecht.
Je wilt terug en je vecht.

Je denkt: ik droom, dit kan niet waar zijn,
dan staar je uren door het raam.
Je houdt zijn foto en zijn naam.
Je bent alleen.
Je voelt zijn hand nog op je schouder.
Je hoort zijn stem, zelfs overdag.
En ongemerkt, je praat, je lacht.
Is het voorbij, allemaal voorbij?
Gedachten gaan naar goed en slecht.
Je wilt terug en je vecht.

Mensen zeggen: een mooie leeftijd,
of het had toch echt zo moeten zijn.
Die woorden schrijven op je pijn.
Je bent alleen.
Maar wat voor anderen is verloren,
voorbij is of is afgedaan,
blijft groots in jou bestaan.
Je bewaart het en ervaart het,
boven je eenzaamheid.

*Wat betekent medeleven voor jou?
Kun je er dan woorden met betekenis aan geven?*

Geboortekaartje

WEEK 35

Op de deurmat:

Een eigentijds geboortekaartje
snoezig plaatje om te zien.
Zo'n klein getekend medemensje
Times New Roman, grootte tien.

Je staart ons aan,
 laat ons beseffen
lang verwacht,
 jouw ogenblik
Je laat je horen
 en bekijken
uit ons geboren
 zoontje

NICK

En onderaan stond scheef geschreven:
Tussen twaalf en drie wordt er gedut.
Wees verder welkom, bewonder ons wonder
van de trotse ouders: **Jan & Tien Snut**

Ik staar naar dit geboortekaartje,
zie het leven in komen en gaan.
Van alomvattend tot nietszeggend,
is ons nut het voortbestaan.

Wat zegt jou jouw naam?
Wat is de betekenis daarvan
en herken je dat in jouw leven?
Moet jouw leven nuttig zijn?

Namen zonder faam

WEEK 36

Veel namen staan in geschiedenis geschreven als blijvende herinnering in wat zij betekenden. Met hun goed of hun kwaad. Maar er zijn er zovelen die van rijke invloed zijn geweest op het voortbestaan, die zaadjes hebben geplant in woord en daad en zonder faam in de bevolkingsadministratie zijn beland. Die van onbeschrijflijke waarde waren.

Vertel over de namen, de namen zonder faam.
Schenk ons hun beeld, hun gang en hun reden.
Breng hen voor even naar het heden,
zonder smuk of santenkraam.

Teken hoe zij waren, de namen zonder faam.
Hoe hun gedachten zijn gevormd, hun gevoelens uitgesproken,
hun gewoontes zijn doorbroken.
Zonder franje, zonder blaam.

Beschrijf ons de namen, de namen zonder faam.
Zij die zaaiden in hun zijn en niet in groots vermaarde daden.
Laat ons hun gelaat dan raden,
op een klad of in een raam.

Schilder ons de namen, de namen zonder faam.
Die geen geschiedschrift haalden, hun wijsheid nooit vertaalden
waar de massa niet om maalde.
Zij die rusten in het saam.

Verbeeld ons de namen, de namen zonder faam.
Die in hun bescheiden leven, zoveel zin hebben gegeven.
In vrije geest rondom ons zweven.
Noem ons hun naam, de namen zonder faam.

*Welke namen schieten je te binnen
bij het lezen van dit gedicht?
Vertel je over hen?*

Stemmen

WEEK 37

Hoe anders zijn de stemmingmakers die hun naam groots scanderen en zich het liefst willen laten bejubelen. Grote ego's, die uit zijn op de bevestigende stem van het volk. Samenklank en afstemming is de boventoon en ondertoon van dit gedicht. Kijkend naar ons parlement bedenk ik me een echtpaar dat elkaar de keet uitvecht en tegen hun kroost zegt dat zij verdraagzaam moeten zijn.

Ik heb mijn gitaar voorzien van nieuwe snaren.
Moet dus gaan stemmen met de stemvork in de hand,
om alle klanken in zuiverheid te ervaren.
Stemmend denk ik aan het stemmen in ons land.

Ik hoor daar stemmen die zich tot elkaar verheffen
die schel en fel van toon, verdraaien in hun noot.
Die in hun valsheid klanken knarsend overtreffen
en beweren dat hun klank mij zuivere klaarheid bood.
Zij presenteren zich als hemelse engelenkoren.
Bekvechtend bedelen zij om mijn mensenstem.
Want anders gaat die stem in 't gekrakeel verloren.
Ik verhoog mijn toon, zet op mijn hals een klem.

Want ik zou graag op samenklank gaan stemmen!
Op die lage diepe bas en die kraakheldere tenor!
Die sprankel-alt die nauwelijks lijkt te temmen!
En die hoog-sopraan completerend aan het koor!
Die tezamen gaan voor prachtige symfonieën,
waar iedere noot in zuiverheid wordt gehoord.
Afgestemd voor wel klinkende melodieën.
Zonder wanklank, dissonant of wrang akkoord.

Stemmen van het volk zijn waardevol te horen.
Dat wil ik horen zonder slag of stoot.
Zo'n samenklank zal mij in aard bekoren,
want in zuivere toon wordt iedere weerklank groot.
Dus beste toonaangevers vanuit de toren,
toon mij uw samenklank, uw kunst van zuiverheid.
Laat uw orkest in volle welklank horen,
dan ben ik tot uw dienstbaarheid bereid.

Zullen wij de Anti Dissonant Partij (ADP) op gaan richten?

Wandelaars

Week 38

Ik had ooit een droom, als een film zonder 'eind goed, al goed'. Deze droom bleef in mijn brein hangen. Het was niet af. Hoe het zou aflopen zijn als ik nog even had doorgeslapen?

Onlangs in een onbeduidend plaatsje,
op een zomaar doordeweekse dag,
kreeg een onopvallend mens visite,
heel gewoon, niets bijzonders. Ach,
iedereen ging zo z'n eigen gang wel
en het is vast Jan en alleman ontgaan,
dat ze samen even zijn gaan wandelen
en hier en daar gewoon wat bleven staan.
'Wat heb je op je hart? vroeg de ene?
Vertel het me maar zonder pardon.'
Ze moesten even bij een stoplicht wachten.
De ander aarzelde wat, maar begon.

*'Ik was me van het meeste wel doordrongen.
De aarde is natuurlijk al verpest.
Daar wil ik nu niet langer over bomen.
Ik was al voorbereid, ik wist het best.
Hun innerlijk verknoeid, hun lijf bedorven.
Verslaafd aan wat geen mens verdragen kan.
En heel wat mooie dieren uitgestorven.
Ik wist er overal het mijne van.
Het lang in luxe gulzig blijven leven.
De afstand tussen arm en rijk groeit door.
Roven, graaien, tegen beter weten.
Dat wist ik, maar daar kwam ik ook niet voor.'*

Ze staken na een school de spoorlijn over,
door een winkelstraat en toen linksaf.
Na lange tijd van zwijgen klonk verloren:
*Ik dacht laatst dat ik nog wat om hen gaf!
Maar ik kan en wil dit alles niet begrijpen,
juist die grootbeweerders irriteren mij!*

*Zij zouden het toch beter moeten weten,
maar redetwisten in betweterij.
De één zegt het nog beter dan de ander,
maar oprechte luister past hun toonaard niet.
Ze hitsen op en zaaien wrang verdeeldheid,
waar enkel 'samen wijs' hen uitkomst biedt.*

*Ze vliegen elkaar altijd in de haren,
ik lees het in hun ogen, tand om tand.
Hun vuisten zijn gebald, hun geest bevroren.
Ik ga hier weg, doe alles aan de kant.
Ze liepen door een laan met oude wilgen
en kwamen bij een parkje buitenaf.
Alle eendjes zwommen in het water,
terwijl een vrouw met kind hen kruimels gaf.
'Je hebt gelijk' zo antwoordde de éne,
maar is dan al het goede van hiervoor,
voor niets geweest?' Hij noemde vredesnamen.
'Ga noch niet weg, zoek nog even door.'*

*Wie zijn in jouw ogen de wandelaars?
Hoe zien zij er uit?
Wat is hun kleur en afkomst?
Hoe zou dit gedicht een vervolg moeten krijgen?*

Zwart wit denkers

WEEK 39

Verbeeld ik het me? Is het echt? Het lijkt wel een plaag, een epidemie! Het grijpt om zich heen. Niets lijkt dit virus te kunnen stoppen.

Kijk uit, kijk uit,
voor die stellige lieden.
Hoe zij snoeihard beweren
te weten hoe het zit.
Ze kraken, ze krenken,
verhard in hun denken.
Ze splitsen, ze splijten.
Het is zwart, of anders wit

Ze zijn zo voorspelbaar
in hun welles van niet waar
of hun nietes van wel waar.
Heftig, fanatiek, fel.
Het is hen niet aan te leren,
'het weldoordacht nuanceren'.
Neen, ze sneren en redeneren,
bliksemsnel
van de hemel naar de hel.

Toch heb ik diep medelijden,
dat zij nooit kleur belijden.
Geen roze wolk of rode draad
en van de kip slechts eiwit,
aan hun keus vast geklit.
Ze ergeren zich groen en geel alle dagen
zonder nadrukkelijk af te vragen:
Waarom geen zeven kleuren shit?
Hoe zit dit?
Ben ik echt zo zwart wit?

Waarom steeds over de rooie,
en blijft het vriezen of dooien?
Waarom loop ik telkens een blauwtje,
zei het met een ventje, zei het met een vrouwtje?
En word ik nooit eens verleid
door een bonte koe of geile geit?
Waarom ben ik zo extreem vaardig
in het zijn van kwaad aardig?
Waarom doe ik aldoor verhit
en is mijn beeld....
of zwart of wit?

Toch moet ik zelf ook uitkijken,
niet op hen te gaan lijken,
met al mijn gemopper,
geklaag en gevit.
Want voor ik het weet,
ontkleur ik zelf wat ik afkeur
en besmeur ik mijn humeur
door hen te zien in zwart wit.

*Herken je iets van een ander in dit gedicht?
Herken je iets van jezelf in dit gedicht?
Kun je net als een kind het leven als kleurplaat kleuren?*

Sprankeltje en Droeffie

WEEK 40

Nooit van hen gehoord? Maar je kent ze wel!

Sprankeltje en Droeffie.

Ze staan opeens voor je deur,
komen binnen zonder afspraak
en bepalen je humeur.

Sprankeltje en Droeffie.

Ze komen zelden alle twee,
zijn onafscheidelijk gescheiden
en leven afwisselend met je mee.

Sprankeltje en Droeffie.

Ze blijven vreemden van elkaar,
dompelen onder, beuren op
soms niet van hen gewaar.

Sprankeltje en Droeffie.

Geef hen een welkom hart.
Een knipoog, aandacht en nodige tijd.
Het blijft een paar apart.

Lukt het om beiden ruim plaats te geven in je bestaan?

Oktober

WEEK 41

Een onbekende oudere dame kwam in het dorp op mij af en bedankte mij uit de grond van haar hart. Ik wist op dat moment niet waarvoor. Zij vertelde mij dat zij het gedicht uit de krant had geknipt en met een magneet tegen haar koelkast had geplaatst. Zo kon ze er dagelijks naar kijken. Ik voelde me rijkelijk beloond.

Oktober, oktober , vergrendelt de zomer.
Poort naar de winter, op weg naar de kou.
Oktober, oktober, in zonnestraal sober.
In rijkdom van kleuren en ochtenddauw?
Soms zouden we willen dat het warm bleef en groen.
Dat het jaart in de geest van dit weeldeseizoen.
Dat het niet zo snel schemert en de lucht minder grijs.
Oktober, oktober, brengt ons tijds van de wijs.

De jaren, de jaren, zo warm als ze waren,
Nu lijkt het soms killer en je valt uit de toon.
De jaren, de jaren, ach wie kan ze bewaren?
En je ziet steeds meer vallen, dat is zo doodgewoon.
Je zou het graag willen, dat je lijf bleef als jong
en elke stap achteruit stellig bedwong.
Dat je niet zo snel rimpelt en je hoofd minder grijs.
Die jaren, die jaren, brengen je tijds van de wijs.

Hier in ons dorp kiezen bladeren hun kleuren.
Hier nestelt de herfst en krimpt dagelijks de dag.
Hier warm ik mijn geest, verbind het gebeuren.
Benieuwd naar wat komt, zie terug wat ik zag.
Want het is eerst verloren, voordat ik hervind.
En het moet naar een einde, omdat het begint.
Oh het werd nooit meer lente als oktober niet was.
Oktober, oktober, nu doorleef ik je pas.

*Zie jij jezelf als één met de natuur?
Ervaar je de natuur als één met jou?*

Hé boom

WEEK 42

Ik mag graag een wandeling maken in de natuur. Om daar in stilte de uniekheid van al wat is te ervaren. Maar daar ervaar ik ook de keerzijde. Hoe de mens haar scheppende natuur ten gronde richt. En dat ik daar zelfs ziekelijk aan meedoe!

Hé boom!

Je hebt mijn bewondering,
zoals je daar staat
midden in het bos.
Je bent net een mens
ook zo'n zonderling.
Je broer is de schlemiel
en jij bent de kolos.

Hé boom?

Wat sta je daar nou te bomen,
geworteld op je plaats?
Ja ik wist het
toen ik laatst weer naar je opkeek.
Jij zult het moeten bezuren,
het is niet anders helaas.
Deze mooie plek,
dat is nou een rotstreek!

*Hoe sta jij in de natuur?
Is het hoofdzaak of bijzaak?
Of loopt het allemaal wel los?*

Liefdesliedjes

WEEK 43

Liedjes over liefde. Veel poëten gaven wonderlijke woorden aan dit warm mensgevoel, maar ook aan verdriet en verbolgenheid over het menselijk falen daarin. Artiesten bezongen en bezingen de liefde uit volle borst, soms met tranentrekkende snik.

Duizend liedjes over liefde,
gaan zo makkelijk van de hand.
Duizend liedjes over liefde,
van vlinderbuik tot trammelant.
Het is nu toch weer koek en ei schat,
maar waarom liet je mij hier staan?
Duizend liedjes over liefde,
te snel over de tong gegaan.

Duizend liedjes over liefde,
komen vaak bedrogen uit.
Duizend liedjes over liefde.
De melodieën zijn verbruid.
Ik heb je toen voor het eerst gekust schat
en tegenwoordig gaan we door.
We zingen hoe en ook met wie wat,
en alles voor het groot gehoor.

Duizend liedjes over liefde.
Ik blijf je trouw of ben bedroefd.
Duizend liedjes over liefde.
Ik zing dat dit voor mij niet hoeft.
Het komt altijd op hetzelfde neer schat.
Je ogen en je mooie haar.
Ik denk dat ik naast duizend liedjes,
onze liefde daarvoor spaar.

De liefde is om van te houden.
De liefde gaat door merg en been.
Je kunt jezelf erin verliezen.
Geen liefde laat een mens alleen.
De liefde is veel meer dan ons schat
en mijn lied misschien de eerste van:
duizend liedjes over liefde,
bestemd voor Jan en alleman.

Duizend liedjes over liefde
en de wereld staat in brand.
Mensen van geluk verstoten,
zonder liefde aan de kant.
Maar het is de liefde die het wint schat,
als iedereen maar zingen wou:
duizend liedjes over liefde,
maar dan veel meer dan 'ik hou van jou'.

Duizend liedjes over liefde,
de één komt en de ander gaat.
En die ander had ook nog een ander,
die nu duizend tranen laat.
Zo is elk nieuwe liefdeslied schat,
in de regel al bekend.
Ik kan het echter echt niet rijmen
ofschoon jij mij de liefste bent.

*Wat zijn jouw favoriete liefdesliedjes?
Waarom zijn deze voor jou zo bijzonder?*

Gouden trouw

WEEK 44

In mijn dorp was er een feestelijk evenement. In het jaar daarvoor waren vijftientwintig echtparen vijftig jaar getrouwd. Alle reden om hen gelijktijdig in het zonnetje te zetten. Ik mocht als dorpsdichter daar iets voor bedenken en kwam op het idee om de werkelijkheid maar eens in woord te verbeelden. Het werd een rollenspel.

Vijftig jaar getrouwd mijn schat
en wat hou ik nog zoveel van jou!

Ja schat, geef daar zelf maar eens antwoord op.

Dus vertel me, wat bedoel je nou?

He wat? Hoezo? Ik begrijp je niet goed.
Het is toch gewoon 'houden van'!

*Ja maar lief, mijn lief, wees nou eens specifiek
en vertel me, waarover gaat het dan?*

*Dus wat wil je van me houden schat
als je heel realistisch kijkt?*

*Wat hou je bij je, wat hou je vast
en wat ben je liever kwijt dan rijk?*

Ohhh! Nou ja heb je even?

Ik hou de blik in jouw ogen naar mij.
Jouw doldwaze gekheid, jouw haar.
Jouw welkome kus aan 't begin van de dag.
Ja dat is wat ik voorzeker bewaar!
Maar ... dat mopperen en zeuren, dat hou jij maar.
Dat zwijgen en die bokkige beren op weg.
Dat zuchten en die lichte ontvlambaarheid,
over wat ik wel of toevallig niet zeg!
Maar ik hou jouw vergeetachtige stunteligheid.
Jouw schetse snurkjes middernacht.
Jouw zoete momentjes, jouw strelende hand
en jouw lijf nog steeds sexy en zacht.
Maar ... die rommel achter je kont is niet fijn.
Die flauwe grappen en plagende pret.
Dat hou ik niet, dus dat hou jij maar.
Net als die remsporen in het toilet.

Oh ja!? En nou ik.

*Ik hou graag jouw resolute aard.
Dat een probleem altijd oplossingen kent.
Jouw avontuurlijke geest en verwonderde blik.
Jouw meelevend, warmbloedig talent.
Maar dat pietluttig bemoeien en zeuren om niks!
Jouw werkstress en strijd met de tijd!
Dat bemoeien, overdrijven en 'Ik doe niks fout',
hou dat maar als jouw eigen zinnigheid.
Maar jouw rimpels als teken van 't leven doorleeft
en dat bloemetje zo lief onverwacht.
Dat behoud ik, dat doorleef ik en dan bemerk ik bij jou
de liefde is altijd puur ondoordacht!
Maar die borrel teveel ben ik soms wel erg zat.
En ik krijg het gat in je hand niet gevuld.
En die kletspraak, hou ik niet, want dat houdt niet op.
Je bent een mens die het leven lang lult.*

Maar ... lief, ja lieve lief, wij begrijpen elkaar goed.

Als één van ons er ooit niet meer zou zijn:

Dan zouden wij elkaar missen, in al ons kissebissen.

Met ons gemor, ons verweer en chagrijn.

Met onze aanstelleritus! Met onze welles, onze nietes!

Met ons willen bewijzen en dat stront eigenwijze ... bezwaar.

Dan zal één ding blijven, in ons leven beklijven.

Wij houden alles, ja werkelijk alles,

voor altijd, alles van elkaar.

Wie durven het aan?

*Een open gesprek over wat je wel
of niet wilt houden van de ander?*

Kussen

WEEK 45

*Ik ga het je toch vragen. Het onomwonden aan je kenbaar te maken.
Mijn verlangen, mijn begeerte.*

Ik blijf er over dromen
steeds dichterbij te komen.
Voel de behoefte stromen,
mag ik, mag ik terstond,
jouw kussen, ja jouw kussen?
Ja ik droom over jouw kussen!
Ik wens, ik wil jouw kussen,
tegen mijn wang, mijn mond.

Toe nou, mag ik jouw kussen?
En dan zo ondertussen,
mijn lusten er mee blussen.
Zo mild, zo teer, zo zacht.
Dan strelen verfijnd mijn handen
langs die weelderige randen,
om ongeremd te belanden
in waar ik zo naar smacht.

Dus mag ik alsjeblieft jouw kussen?
Mijn gesoebat er mee sussen?
Mijn minnen er mee plussen?
Ik ben er zo aan toe!
Bedelen, stelen, kapen.
Mijn hoofd is al gaan slapen,
ben wandelend aan het gapen.
Ik ben zo ontzettend moe,
dus aan jouw kussen toe.

*Uit je jouw behoeften onomwonden?
Heb je wel eens moeite om je wensen aan te geven?*

Jij kunt mij verdragen

WEEK 46

Dit gedicht werd ooit – met een biedermeier in de hand – voorgedragen aan een groep oudere dames. Gaandeweg kwamen er hevig verontwaardigde reacties en boze blikken.

Ik heb in mijn leven er meerderen gehad.
Werden ze ouder, dan werd ik ze zat.
Ik keek op ze neer en zei met verstand:
‘joh neem een ander, doe die aan de kant!’
Maar nu heb ik jou en jij kunt mij verdragen.
Al loopt het soms spaak, dan ben jij overstuur.
Hoe wild ik ook ben, ik hoor jou niet klagen.
En zou je dat wel,
doe dat dan in de schuur!

Mijn standaardgewoontes, je laat me begaan.
Ik kan jou gerust in de kou laten staan.
Jij blijft op me wachten, dan sleep ik je mee,
want meer dan een band is er onder ons twee!
Voldaan en bezweet, door waar wij op zinden,
in heftig cadans, zo kwamen wij snel.
Wij gaan toch vooruit en jij kunt je draai vinden,
met mij opgezadeld.
Ik fluit, jij klinkt schel!

Vaak vroeg uit de veren, op weg naar de stad.
Soms zie je zo leeg, dan lig je nog plat.
Ik maak me dan kwaad en kijk naar je kreng,
maar meen toch maar niet dat ik één traan om je pleng!
Jouw stabiliteit, zal ik nooit overschatten,
want laat ik je los, komt het ons duur te staan.
Ik moet jou wel degelijk bij de hand vatten.
Mijn macht over jou zal ik nooit laten gaan.

Jouw stalen gezicht, je kijkt me niet aan.
En je vindt het niet erg,
als ik met een ander zou gaan!
Als ik jou zo zie,
je bent eigenlijk niets!
Ik pak je!
Ik trap je!
Mijn trouwe ???

*Kun je tegen een grapje?
Zet je wel eens anderen bewust op een dwaalspoor?*

Talent

WEEK 47

In de tijd van flowerpower, vinylplaten, blootrevolutie en schrootjesplafonds, werd de ene rage gevolgd door de andere. Nieuwe artiesten veroverden de hitlijsten. Zo ook zij!

Er werd een nieuw talent in Nederland bekend,
een zeer uitstekend zangeres.
Dan kon niet missen, want dat zag je op de hoes.
Ze hield blikken gevangen, van mannen vol verlangen.
Dat ging per ongeluk expres,
want haar talenten waren niet voor de poes.
Men zette haar op en verdraaide de knop,
haar volume dat zag je, maar hoorde je niet.
En bij iedere noot, was de spanning te groot,
in d'r kleren mijne heren, maar niet in d'r lied.

Een platenproducent ontdekte dit talent,
hij zag daar zo wel zeer veel in.
Hij zei dat loopt en dat verkoopt in één wip.
Hij wist het van te voren, het was niet aan te horen,
maar ja goed desalniettemin:
De meeste aandacht ging toch uit naar haar clip.
Enorm wat een vorm stelde zij daar ten toon,
men zei: 'het is ongehoord wat je ziet'.
De pick-up bleef staan, ik zag brillen beslaan,
door het springen van die dingen, maar niet door d'r lied.

En stond het kassie aan, dan prijkte zij vooraan,
ik dacht die beeldbuis houdt dat nooit.
Het was goed te zien hoe daar haar kijkcijfer groeit.
Je zult wellicht wel snappen dat mannen bleven klappen
en vaak werd er een bloem gegooid.
Men raakte door haar diepe buiging geboeid.
Zo liet zij dan blijken, het ging om het kijken.
Ja, het ligt voor de hand van welke kant je 't beziet.
Ze nam je te grazen, je kwam in extase
en hoorde praten over maten, maar niet over d'r lied.

Wat concludeer ik nu uit dit individu: talenten had zij al te goed.

En jagen naar behagen is toch niet slecht.

Men droeg haar in den lande, al te graag op handen,
volgden haar heupen op de voet.

Ze hingen aan haar lippen, dat moet gezegd.

En van iedere artiest, die de glorie verliest,
zullen hitten blijven zitten waar men nog van geniet.

Dus rond al haar gezangen zal ook veel blijven hangen

.....

in d'r kleren mijne heren,
door het springen van die dingen,
en het praten over maten.
Maar niet.... over d'r lied.

*Wat zijn jouw talenten?
Komen ze voldoende uit de verf?*

Mijn hand

WEEK 48

Ik bezocht voor mijn werk vaak netwerkbijeenkomsten. Sommige mensen gaven anderen de rechterhand met het visitekaartje links in weggeefstand. Al schuddend werd met een schuin oog al gekeken naar de volgende kaartjesontvanger. Ik gaf dan wel eens een blanco kaartje met de opmerking: 'vul maar wat in!'

Als ik jou mijn hand geef,
schat de waarde dan.
Mijn hand heeft troost geboden
en helpt daar waar die kan.
Hij heeft gebouwd, geschreven
en gestreken over het hart.
Geef dus geen losse flodder
en knijp ook niet te hard.
Ga evenmin achteloos schudden
met een blik: wie volgt na mij.
Kijk aan, doorgrond, beleef, besef:
Jij krijgt een hand van mij!

Heb jij daar ook een handje van?

Gedicht gedicht

WEEK 49

Zo rond de intocht van Sinterklaas kreeg ik de rol 'Dorpsdichter in Westervoort'. Een uitgelezen moment om mijn dorpsgenoten met een dichterlijke traktatie te bedanken.

Veel mensen gaan weer aan het pennen,
met goedheiligman en kerst in zicht.
Ze zoeken naar woorden, stoeien met zinnen,
zuchten en steunen voor een rijmend gedicht.

Om het voor die dichters makkelijker te maken,
geef ik wat hints voor de haperende pen.
Je vraagt je af, waarom deze geste?
Nou gewoon, omdat ik nu dorpsdichter ben.

De eerste tip is misschien wel de gekste.
Begin met dichten achteraan!
Huh! Wah! Ben je je 'goed wies' verloren?
Wat moet ik daarmee, wat heb ik daaraan?

Maar toch, weet waar je naar toe wilt schrijven.
Heb voortdurend je doel in het zicht.
De kern van je boodschap, de clou, de essentie,
komt aan het eind, maar is het eerste wat je dicht.

Zorg voor cadans, alsof het schommelt,
heen en weer in een regelmaat.
De lezer zal deinen op jouw schrijvende golven
en voelt aan zijn water hoe het verder gaat.

Ga dan naar de opening, schrijf verrassende zinnen,
nog steeds met het einde in het vizier.
Ga zitten, ga lachen, ga janken, ga voelen
en beleef aan dit voorspel jouw grootste plezier.

Vervolgens verzamel je anekdotes,
verhaaltjes die passen bij het plot.
Door zinnen te schuiven, te plooien, te husselen,
komen al jouw vondsten in je schrijven aan bod.

Als laatste bedenk je een poëzieparel.
Een zin die blijft hangen, een woord dat verlicht.
iets leuks, iets fraais, iets liefs, iets kostbaars,
waarmee 't laatste gat in je gedicht wordt gedicht.

Veel dichtplezier!

*Heb ik je op weg geholpen?
Heb je zin om in de pen te klimmen?*

Aalmoessmoes

WEEK 50

Ze zijn er volop: mensen met een warm hart voor anderen. Vrijgevig, ruimdenkend, filantropisch, altruïstisch. Het eigen belang op de achtergrond en zelfverzekerdheid uitstralend. Zo ook een zekere Pim.

Ik vertel u een verhaaltje van Pim uit Purmerend.
Een schappelijke kerel, beslist geen krenterige vent.
Hij had nog maar 3 euro's over in zijn zak.
Wat koopt hij daar nou voor?
Hij kijkt eens rond op zijn gemak.

*Heeft u nog iets over voor het allerarmste land?
Die mensen hebben van die dikke buiken.
Het geeft niet wat, al doet u maar één euro aan de kant.
Zij kunnen elke gift van u gebruiken.*

Het vervolg van mijn verhaaltje van Pim uit Zoetermeer,
of was het Stampersgat, Waspik, Hoogezand of Sappemeer?
Enfin hij had nog maar 2 euro's over van de drie.
Wat koopt hij daar nou voor?
Hij piekert: hoe besteed ik die?

*Ach meneer wij hebben hier een leuke loterij,
met van die kleine afgedankte prijzen.
Voor één euro maakt u kans op menig snuisterij.
U zou de club van ons een eer bewijzen.*

Met nog maar één euro ging Pim uit Scherpenzeel,
of was het Bovenkarspel, Onderdijk, Middenmeer of weet ik veel
op naar 't Casino. Daar zat een kerel voor
te rammelen op zijn gitaar.
Wat koopt die Pim daarvoor?

*Zijn vingers waren veel te dik, zijn rauwe stem apart.
In zijn koffer zaten enkele stuivers.
Nou vooruit, Pim streek nog één hand over zijn hart.
En zei: speel voor mijn laatste munt iets zuivers.*

U vraagt zich af: wat heb ik aan zo'n moralistisch lied?
Zo'n vent als Pim uit Nieuwegein, is fantasie, bestaat toch niet.
Dus laat het door uw andere oor gerust naar buiten gaan.
U koopt hier echt niets voor.
U komt hier mooi bekaaid vandaan.

*U voelt zich wat bekocht en had van mij wat meer verwacht.
Nou vooruit, hier komt de ware reden.
Wie nog enkele euro's heeft, zoekt ze even op.
Geef maar, want ik kan ze goed besteden!*

*Deze dichtbundel geef ik in e-book versie weg. Wie een gedrukt exemplaar wil hebben, kan een mail sturen hermandelwig@gmail.com.
Dit e-book is geheel GRATIS, maar euro's geven mag zeker wel. Wie geraakt is door bepaalde gedichten en daar iets voor wil geven, mag een bedrag naar keuze overmaken op de rekening van Stichting Inloophuis De Herberg, onder vermelding van 'een open dicht'. IBAN: NL20 RABO 0192 0515 47 ten name van Stichting inloophuis de Herberg.
Deze stichting biedt een ontmoetingsplek voor mensen die door hun situatie in een sociaal isolement zitten of dreigen te komen. De stichting biedt huiselijkheid en onderlinge verbondenheid. Een plek waar open gesprekken van mens tot mens het leven verrijken.*

*Het begrip 'inloophuis' mag groots uitgezaaid worden in onze samenleving. Misschien zelfs zo dat er in iedere straat eentje is. Waar mensen hun deuren voor elk ander open houden. Kom binnen en vertel!
Westervoort is qua oppervlakte de kleinste gemeente van ons land. Hoe mooi zou het zijn als het de grootste gemeente wordt in onderlinge verbondenheid en dat deze stichting daarvoor de aanjager is. Wie weet heeft het een sneeuwbaaleffect. Wie weet waar jouw kleine gift toe kan leiden.*

Of zoek iemand op in je woonwijk die je blij kunt maken met een onverwachts bezoek en een kleine attentie. Vertel wat je geraakt heeft, draag uit, geef door. Plant zaadjes voor ons mensdom die haar ultieme rijkdom in de veelzijdigheid van mensen vindt.

Ontwaren

WEEK 51

Dit woord intrigeerde mij. Het gewaar worden van iets, het ontdekken, het verhelderen, het verschijnen. Ineens zag ik ook een andere betekenis. Dat het iets minder of niet meer WAAR laat zijn. Dat het de waarheid weg tovert!

Als al alhier bij tover kon ontwaren,
waren mensen kinderlijk, speelden volop voort.
Dansten met hun vleugels,
zonder dogma's, zonder teugels.

Als al alhier bij tover kon ontwaren,
waren mensen minnelijk! Maakten tijdig plaats
om ruimte door te geven
aan ander mensenleven.

Als al alhier bij tover kon ontwaren,
waren mensen openlijk, verschillend van elkaar.
In schakering van ontluiken
elkaars talent gebruikend.

Als al alhier bij tover kon ontwaren,
waren mensen goddelijk, van oude aard ontdaan.
Voorbij aan de verdwazing,
scheppers van verbazing.

*Zou de mens in dankbare aard kunnen evolueren?
Kunnen jij en ik daaraan bijdragen?*

Vrede op aarde

WEEK 52

Als de kerstboom opgetuigd is, volop inkopen zijn gedaan, kaarsen branden en aloude deuntjes de huiskamers vullen, moet de klok toch ook een keer gaan luiden?

Vol sentiment bij kaarslicht hoor ik 'vrede op aarde',
uit volle borst of zwijmelend in vol folklore tijd.
Maar wat zich door de eeuwen heen in mensen openbaarde,
voelt mij soms niet als de vrede, maar de wrede werkelijkheid.

Want zo'n vrede op de aarde lijkt de wereld niet gegeven.
Geschiedenis van mens en volk laat stelselmatig zien,
dat die vrede niet ons bloed is, geen overdraagbaar goed is.
Dat uitersten ons drijven en bestrijden bovendien.

Zijn wij niet in natuur met al haar grilligheden,
als dag en nacht verschillend, als donker en als licht?
Als ijzig, koel, verhit of warm in persoonlijkheden?
Als vulkanen contra valleien, in tegenstellend evenwicht?

Vrede op aarde voelt mij niet als hemelse taferelen.
Niet in een geweldloos eeuwigdurend wereldbeeld.
Want wij zijn toch goed en kwaad in -voor en tegendelen.
Wij zijn toch rijk en arm en tot op het bot verdeeld.

Is vrede op aarde dan niet de kunst van het bewaren,
als het leven anders loopt dan stil gehoopt of ooit gedacht?
Als ongeloof en onrecht zich hevig in ons openbaren,
is vrede op aarde juist dan bedanken wat het bracht?

Is vrede op de aarde blazen en bucketlist begraven?
De musthaves aan de kant doen, de verwachtingen opzij?
Het onvolmaakt volmaakt zijn, affectie met imperfectie
en rijkdom intens omarmen in al wat anders is dan jij?

Vol sentiment bij kaarslicht hoor ik 'vrede op aarde',
uit volle borst of zwijmelend in vol folklore tijd.
Ik weet, ik voel, ik zie, ik ervaar, dat vrede op aarde,
niet buiten mij, maar enkel binnen mij in vrije geest gedijt.

Gaat er een jingle belletje rinkelen?

Iedereen telt mee

WEEK 53/1

Als dichter mocht ik in woord iets toevoegen aan de nieuwjaarsreceptie 2024 van ons dorp. Het volgende gedicht dicht de bundel met de uitgesproken hoop dat het harten zal openen, gesprekken tot stand brengt en verbindingen maakt.

De laatste tellen van het laatste uur.
Klok scherp in beeld, kurk krap op springen.
In afwachting van het vreugdevuur,
ons lief en leed liet ons omringen.
En wat het nieuwe ons zou brengen,
we hadden en hebben geen flauw idee.
Maar aan het eind van het oude,
lieten we het samenhoren horen.
Telden we voorts achterstevoren
en telde iedereen mee.

Tien – negen - acht

Partner, familie, vrienden en bureu.
De straat, de wijk, ons dorp naast de stad.
Zij die wij recent nog een kaartje stuurden
en zij waar wij mot mee hebben gehad.
De doeners, de denkers, de vrolijke snuiters.
De loensende lozers, de prostituee.
Aan het eind van het oude
lieten we het samenhoren horen
Telden we voorts achterstevoren
en telde iedereen mee.

Zeven – zes – vijf

De prominent, de onheilspellers,
de delinquent, de dominee.
De verwarde geest, de verblijde beller.
Aan het einde van het oude telde iedereen mee.
De vechters aan weerszijden van de fronten.
De bewoners van Goeree en Overflakkee.
De mens die zijn lust weer niet kon bedwingen.
Aan het einde van het oude telde iedereen mee.

De papzak, de goedzak, de brute bedrieger.
De gulzige graaier, de vrijgevige fee.
De sjansende trans, de ijskoude killer.
Aan het einde van het oude telde iedereen mee.

Vier – drie – twee

Zouden we dat in het nieuwe ook kunnen?
Hoe ver we ook van elkaar verwijderd zijn?
De linker, de rechter, de vluchter, de vechter,
de vrolijke noot en de altijd chagrijn.
Telt Westervoort voort, tellen we op, tellen we verder,
voorbij onze grenzen, over land, over zee.
Gaan we elkaar in dit jaartal vertellen:
Wie of wat je ook bent, jij telt voor ons altijd mee.
Één – nul

*Eindig hier met jouw begin.
Maak wat dicht is open!*

Herman

*Liet je ieder dicht een weekje weken?
Weekte het het vaste vrij?
Kon wat los kwam dagen dagen,
vooral als je niet vond wat je al vond
en het niet zei wat je al zei?*

De keerzijde van deze bundel,
blijft door het dichten altijd open staan.
Geen blazoen hier of beeld van de dichter,
hier hoort jouw vervolg op te staan.
Dus heeft een gedicht je gevangen,
laat die gedachte dan gaan.
Verander verwijt in verlangen,
want keerzijdes kleuren bestaan.
